

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István, Kamarás Klára

X. évfolyam

2011

Kiadványunk hazai és külföldön élő magyar alkotók műveit kívánja eljuttatni a magyarul olvasó közönséghez szerte a világon. Klasszikusok, hivatásos kortárs szerzők művei mellett tehetséges amatőrök munkáit is, megmérettetési lehetőséget teremtve a számukra, mert minden írói törekvésen túl végül is olvasója teszi az író igazán íróvá.

"Ad-e hangot az erdőben kidőlt fa, ha senki sem hallja?"

Alapítva: 2002. Minden jog fenntartva.

A korai évek -- 2002-2007 -- anyaga technikai okoknál fogva megőrzésre alkalmatlanok.
A szövegben előforduló elcsúszásokért elnézést kérünk.

2011. január 20.

X. évfolyam 1 szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom**1. oldal****próza, versek**

Baranyi Ferenc:
A rendszerváltás hiteles története
Bittner János: Ez a helyzet
Hegedűs Béla: Hiába
Kajuk Gyula: A holdarcú lány
Koosán Ildikó:
Csikorgó téli éjszakán
Millei Ilona: Mi kéne még?
Nógrádi Gábor: Kés ne vezesser!
Péter Erika: Téli bimbók
Petőcz András:
A konyhatündér
T. Ágoston László:
Vargát rántott faggyús bakancs
Váradai József: Az anket

2. oldal**próza, versek**

Andrassew Iván: Eltévedve
Baka István: Végvári dal
Bárdos László: Sértetlen
Bodó Csiba Gizella:
Új esztendőnk elé
Csiki András: Másodszor a
Tordai-hasadék felé
Demeter Zsolt: Reggel
Fetykó Judit: Hazamenni, haza
G. Ferenczy Hanna:
Hármashatár-hegy
Hegedűs Csaba:
Volt egy lány 2008.IV.
Kaiser László:
Benne volt az őshaza
Kamarás Klára: Napfogyatkozás
Ketykó István:
Elbitangolunk hát
Kő-Szabó Imre: Ökölcsepás
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Lelkes Miklós: Erdély
Ligeti Éva: Nem kereslek

Jankovich Ferenc
Egy Mars-lakóhoz

Nagy Lajos emlékének

Aki az éghez közelebb lakol,
te szívárványainkon túli lény!
Nem kérdem én, bölcsődbe mint s mikor
kerültél a Lét tátongó ölné?

Nem kérdem én, ki szórta el magod.
Képzetelem irdatlan végtelen.
Igy fú a tenger reszkető habot?
Lehet... Kutassa fel más értelem.

Csak azt kérdezem: hogy vagytok ti ott?
Terem-e arra bor és szerelem?
Van-e háboru? Lappad-é titok
lelketekben? s remeg-e érzelem?

Van-e, hogy mindenik a másikért
élne s magáért ugyan annyiban?
Hogy béke van és kéz nem ont ki vért?
S orcákon értelem-világ suhan?

Van-e, hogy nincs bálvány a butaság
térdeplője előtt? S ki megragad
a babonában, köemlék csupán?
S hogy tán mit lélek óhajt, azt szabad?

Van-e, hogy támadt törekvők hona:
élősdí nélkül élni éltetek?
És tinálatok van-e katona?
Van-e parancsszó? Kell-e ölnötök?

Vagy soha nem is kellett? S az a hon
már a kölcsönös megértés hona?
Mint a mesebeli paradicsom:
szép társas lények békült otthona? –

Mi csak törekszünk itt... s az ősi föld
oly vér s gyász keservekben szül csodát:
(s még úgy is álmainkban) hogy megölt
szentektől boldogok az ostobák.

S ki élve hinne: hitétől elég,
magaét fecsérli el a többiért...

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!

Fetykó Judit:

A kapun túl

Fetykó Judit:

Az ablakvitéz

Fetykó Judit:

Epreskert

G. Ferenczy Hanna:

A kereszt árnyékában

G. Ferenczy Hanna:

Túl a netovábbon

Kamarás Klára:

Álmok útján

Kamarás Klára:

Letenyei fák

Kaskötő István: Számadás

Sárközi László: Csikágó

Sárközi László:

Hellén szerenád

Pápay Aranka:

Örvények felett

Váradai József:

A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető
művek

Fetykó Judit:

Hársfanyereg

Fetykó Judit:

Recenziók

Fetykó Judit:

Szabad áramlások

Kamarás Klára:

Anica

Kamarás Klára:

Arcok a múltból

Kamarás Klára:

Pepita füzetek

Kaskötő István:

A Petruccio házaspár

különös esete

Kaskötő István:

Németh Tibor: A változás
Ódor György: Bábok
Rózsa András: einstein
seprűnyélen száguld
Végh Sándor: Gyökerek

3.oldal elfeledettek

Szilágyi Géza

1875-1958

versek

**Sajnálattal kell
közölnöm, hogy
kilencéves
történetünkben először,
betegség miatt, most
csak rövidített
formában, hiányosan
jelenünk meg.**

Nekünk a Mars irdatlan messzeség,
itt minden lény egy szót liheg ki: „Vért!”

S a szép növényt nyakalja durva nyelv:
s tagló veri a barmot homlokon.
És ebből áll a földi, ősi elv:
hogyan növény-állat-ember itt rokon.

S ki bírja, marja! Ebből áll ma is
az emberélet itt... Szép szellemek
munkálkodása: perdülő kavics
Olympjainkon, mik vészt ellenek...

S vigasztalásunk csak a csillagok
jelei: hogy öt-e vagy hat ág?
Rossz helyen élünk! Butára ragyog
bennünket a szorongató világ.

S ha lesz e léti dzsungelből kiút:
holnap talán (mi jobbreményű vágy)
meg kell ölnünk az arcukra-hiúk
örökségét: az embert! s új világ

szakad földünkre, mint a jégverés
szüret előtt, ha kifakad a vád
magunk ellen: kilobban a kelés
és új életre csattan a világ. –

Mikor? Holnap!... Ha majd az emberek
kezet fognak és a világ halad
símán, mint a repülőgép berreg
az irtóztató csillagok alatt.

1954. december

Életrajz
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba
vágyom át...
Péter Erika:
Túlhordott ölelés
Végh Sándor:
A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet
Canadahun
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétátár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Mercátor Stúdió
Elektronikus Könyvkiadó
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Várad József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fényt, Most.
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás

Niccolò Paganini
5. Hegedűverseny.

Baranyi Ferenc
A RENDSZERVÁLTÁS HITELES
TÖRTÉNETE

Azzal kezdődött minden, hogy buta
módon egy főkáder - kiküldetésbe
menvén egy burgenlandi faluba -
napidíját az első nap fölélte.
Mevett habselyem alsóból tizet -
ellátmányából többre nem futotta.
(Harmincra vágyott eredetileg,
hogy válthasson gatyát akár naponta.)
Az oberpullendorfi butikok
sarkig kítárva várták, ám zsebében
egy árva groschen sem szomorkodott -
perzselte is orcáját szörnyű szegén.
S hogy többé ez ne forduljon elő:
honába térve nagy munkába kezdett,
társult vele jónéhány törtető,
hogy átszabják a társadalmi rendet,
mely nem röstellte szűkre szabni a
napidíjat forintban, valutában!
Hősünk tehát buzgón hatott oda,
hogy tűnjön el a csóró népi állam,
s lépjen helyébe oly világ, ahol
gatyákért Burgenlandig menni nem kell.

S bánja is ő, hogy közben nagy nyomor
miatt gatyásodik le sok kisember!

Váradi József
Az ankét

A nagyváros még csak nem is gondolt az ébredésre,
gondolatban a másik oldalára fordult. Néhány ember az
utcáról érkezett, mások a váróteremből támolyogtak elő. A
félíg – meddig altató bóbiskolásból zavarta meg őket a

Hegedűs Béla
Hiába

Én nem tudok énekelni,
körülottem nem villognak fényorgonák,
reflektorok nem páztáznak
vérző szívemen át.

Mellettem nem tombol nép,
nem ordít önkívületlenül
és a szemekből nem fakad kíséző könny,
én lenn vagyok nem fönt.

A füstgyertyák színe sem kavarog,
világító viaszgyertyák között
elégett, csonka kóc vagyok.

Énnem tudok érzelmek nélkül énekelni,
csak azt közlöm, mi szívem mélyéből kiszakad,
mikor forrón, hirtelen lehűtve a fájdalomtól fakad.

A költő által alapított Ezüst Gyűrűt nyerte
a Kaláka, a magyar nyelv ápolása terén
kifejtett munkásságáért.

Péter Erika
Téli bimbók

Piciny boldogságom,
felnősz-e még bennem,
leszel pattanásos,
mutáló kamasz,
vagy mint csitri rügyet
elzsibbaszt a reggel,
szeplőtelen szirmod
tél sarába fagy?

hangos bemozdó. Sebteben felszálltak a gőzbe burkolózott szerelvény egyik – másik, számozott vagy számozatlan vagonjába. Ezek egyformák voltak, mind a három osztályon. Onnan vettél észre valami különbséget, hogy valamivel tisztább volt az első osztály, s még a második osztályon sem lopták el az összes vécepapírt. Bármilyen kevesen is voltak, a füttyös nem várt, az idő rátelt, síppal jelt adott a mozdonyvezetőnek, ki – ki menjen dolgára. Meglóbálta a zöld palacsintasütőjét. A mozdony dolga pedig a szerelvény mozgatása. A szerelvénynek mennie kell, ahogy az előírás megadja. A menés elég dőcögős, csapongó, zajos és csattogó volt az elején, de csak kivergődtek az állomási tárlók és alkalmi tolatók birtokáról, legott rátértek az egyenesre is. A mozdony alig ismert magára. Szinte megfiatalodott. A robogó vonat egyik fülkéjében két katonaruhás ember ül egymással szemben. Szótlan néztek, sehová.

tovább>>>

Millei Ilona
Mi kéne még?

Mi ez a dekadencia?
Mi ez a dekadens hang?
Az elvtársnőnek mi baja?
Van mit ennie, van hol aludnia,
van mit felvennie,
van elvtársa, és van szeretője.
Mi kéne még?!

Ha ez minden világok legjobbika,
mi ez a fránya dekadencia?!

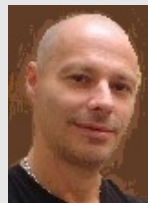
Petőcz András
A KONYHATÜNDÉR

Kívánatos a konyhatündér,
nem mondom,
hogy nem kívánatos, nagyon is az,
széles
a csípője és mozog,
nem mondom,
hogy nem
sekélyes a gondolatom,
ha rá gondolok.

Tündéri, ahogy a konyhában le-föl!

Annyira szép,
ahogy mázsányi, húsos,
nem mondom,

Az élet szigora
bimbókat is gyilkol,
infantilizmusom
gúnyt űzne velem,
gonoszok kacatját
hónom alá rejtem,
régi rongybabámat
holtig cipelem.

Bittner János
EZ A HELYZET

Az életem dzsungelében
eltévedtem, Uram!
De nem kérem, hogy vezessél
igaz útra, Uram!
Nélküled is megtalálom
valahogyan utam.

Majdnem mindent elvettél már,
hatalmas vagy, Uram!
Amim maradt, az már nem kell,
vedd el ezt is, Uram!
Csak azt add, hogy könnyű legyen
az utolsó futam!

Ne add mégsem, nem várok már
tőled semmit, Uram!
Most, hogy minden felett állok,
könnyebb lett az utam.
Úgysem számít, minden mindegy,
ez a helyzet, Uram!

Kajuk Gyula
A holdarcú lány

Elbűvölten ültem magamba merülten.
Tollam a papíron megállt, nem vágatott.
Átélve múlt gyönyört, örök bánatot...
ültem mozdulatlan, mégis felhevülten;

mert a holdarcú ma ismét megkísértett,
szobámon, mint korzón libegett halkan át...
Szívemet hallom, vagy járása dallamát,
míg bámulok újra holdtalan setétet?

Tudom, érte nyúlva semmit sem találok
a távolsága tőlem több mint végtelen;
talán e csalódás maga is halál-ok?

hogy látványban nem
ő itt a legjobb, és
nem mondom,
hogyan nem gusztusos.

Óriás falatok a szájában
tűnnek el,
rendre.

Benyeli, amikor benyeli,
nem vacakol
sokat, merthogy
nem éppen vacakolás,
tudod,
a konyhatündér.

Ha egyszer én is!

Nem mondom,
hogyan nem vonz a konyha,
nagyon is
vonz a hús, ami ott fő,
vonzanak mázsányi húskötegek,
izgat
a párolgó gőz
meg az illat.

Nógrádi Gábor

KÉS NE VEZESSEN, BÁRMI HALÁLT HAL
méhben a kölyköd, és lehetőséget
a lehet, ha megaknáz, vagy a vének
vélt gyönyöre szükségére kitalál,
penge ne álljon vérben apáddal,
s penge ne nyisson könnyűre téged.
Formáját útján leli az ének,
céltalan ne társulj bamba halállal.
Ha gyűlölet nő, s már kevés, hogy szorítsa
határok közé kincse a szívnek,
szerelem, eszme, pénz le nem lapítja
ama vadat, kit puskák kerítnek,
mert sejti sorát és tudja, ha támad
kit öljön. Hogy ki öli, ha kifárad.

1968.

Gyötörtek eleget sejtelmek, talányok
vágyam felülírja rezignált értelem;
függönyöm behúzni elszántan felállok...

Koosán Ildikó
Csikorgó téli éjszakán

Csikorgó téli éjszakán
kristályvilágban élek,
dércsipkén fagyos szivárvány,
tükröződnek a fények.

Átlátszó üveghorizont
varázsa rég meséknek,
gyémántként fénylő telihold,
csikorgó hóba lépek.

Szépséged érzem Végtelen!
Igézeted már örök.
Kristályfényedet fölszedem,
selyméből álmot szövök.

T. Ágoston László
Vargát rántott faggyús bakancs

Szánkózás nélkül nem élet az élet – vallottuk mély
meggyőződéssel gyermekkoromban. Mert mi már akkor, az
ötvenes évek elején tudtuk, hogy az egészség megőrzésének
legfontosabb eleme a mozgás. És ezt a bölcsességet szüleink,
nagyszüleink is épp úgy birtokolták, mint mi. Nem ültettek a
tévé elé, hogy csöndben maradjunk, nem vettek nekünk
különféle számítógépes játékprogramokat, hogy elfoglaljuk
magunkat a tanítási szünet idejére, sőt...

Semmi sőt! Ennyi. Eleve megóvta őket ettől a kísértéstől
az az egyszerű tény, hogy még nem volt tévé. Legföljebb egy
- két jól értesült hallott valamit arról, hohogy Amerikában
már csinálnak olyan rádiót, amelyikben kép is van.

tobább>>>

Kodai László
festőművész

<<<Kérjük, látogassa a művész honlapját>>>

Következő oldal>>>

2011. február 20.

"...az igazat mondd, ne csak a valódit" JA

X. évfolyam 2. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
Egyszer majd minden összeköt
Csiki András:
vigasztalan mikor voltam...
Kajuk Gyula: Holtvágányon
Ketykó István:
A tékozló fiú monológja
Köves József: Manyika lázadása
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Millei Ilona: Fohász
Németh Tibor:
Hangom a haragszó

2. oldal

próza, versek

Andrasséw Iván: Firkák
Baka István:
Változatok egy kuruc dalra
Bányai Tamás: Az út vége
Bárdos László: Fogoly
Bittner János: A szikla
Bodó Csiba Gizella:
Túl kellene már lépni
Fetykó Judit: Kőd
G. Ferenczy Hanna: Repülön
Kaiser László:
Összes ajtómat kitárom
Kamarás Klára: Tél közepén:
Kaskötő István:
in memoriam, Gáli József
Kerekes Tamás: Kráter
Koosan Ildikó: Rendületlen
Kő-Szabó Imre: Péntek este
Ligeti Éva: Évek aprója
Nógrádi Gábor: Csont kíván,
Ódor György: Utazás
Péter Erika:
Most és halálad óráján...
Petőcz András:

Lelkes Miklós A társadalom

Kaskötő Istvánnak

A Társadalom? Különös, furcsa lény!
Ijesztő múltja forog nagy-nagy szemén,
de feltolongo önérdék sejtjei
csak nem akarják múltjuk megérteni.
Tömérdék sejtje érdek-bilincsben egy,
s az értőnek egyre értelmetlenebb:
más test-sejtekre célzón fegyvert emel...
Közös test-haza? Épp azt pusztítja el!

Forog a szem, és jelen dícsér halott
volt-öklöklőket. Méregző maszlagot
szór a hatalom nyeglén, és mennyi zug
mélyéből ömlik, árad ki szó, hazug,
embersejt hajlong, sunyít, letérdepel,
szolgál oly eszmét, mely ördögnek se kell!
(Az Ördög - bukott angyalként - tudja jól:
túlzásokkal mily veszélyes a pokol,
még akkor is, ha sok-sok álszent terem,
és lelket hirdet, de tesz - lélektelen!)

Beteg Testet a Kór földig lerontja,
s az rosszul választ. Mindenütt csak szolgál,
s Költő sehol sincs, akinek Egésze,
intő igaza a szemekbe nézne:
"Jót, s jót!" Mondd, miért játszod, hogy nem
érted,
sok-sok embersejt, éppen azt, mi lényeg?
Öntelt károgás. Ferde kőkeresztek.
Súlyuk lehúzza azt a nagy-nagy Testet.

Test, múlt, szemeken ijesztően forgó
szemforgatás, és pusztító parancsszó,
homály-ima, hályogos hártablak!
Kis semmi-sejt érzi nagy birodalmad,
a végtelen rosszat el nem fogadja,
de ettől múlt nem fordul boldogabbra.

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A keresztt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László:
Hellén szerenád
Pápay Aranka:
Órvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető
művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit:
Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára:
Arcok a múltból
Kamarás Klára:
Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba
vagyom át...
Péter Erika:
Túlhordott ölelés
Végh Sándor:
A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány

Háború körkapsolásban
Pintér László: Viharban
Rózsa András:
mozart mágus muzsikája
Sárközi László: Civilizáció
T. Ágoston László:
A macska, meg a cinege
Végh Sándor: A korszak

3. oldal elfeledettek

Nagy Zoltán
versek

4. oldal klasszikusaink

Weöres Sándor
versek

5. oldal gondolatok

Zsolt Béla:
Ars scribendi

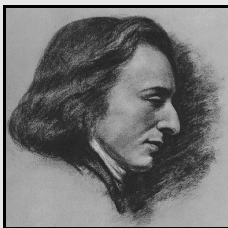

JÖN! JÖN! JÖN!

Andai György:

Polgári történetek

Útikalauz a
félmúltba

CHOPIN

1. Zongoraverseny

Budapest Symphony Orchestra
Székely István zongora.

Kis semmi-sejt: egy könnyecsepp az imája,
molekulák szikrás vágy-csillagálma,
s bár kényszerből része rossz végtelennek,
csak a Jónak vall hiába-szerelmet,
s a Kórt átkozza, mely a Testet rázza,
s feszíti rá keresztes valóságra,
míg láz-bajokban jelen, jövő bújja,
fekélyes lelkek szennye, háborúja...

Remélhető: sejtek, melyek még épek
agyban, szívben, egyszer zászlós meséket
megérnek majd, s beteg, halódó Testet
gyógyító tavasz életre melenget?

Rejtélyt a csend átad mozgó anyagnak:
Test-kór marad, a sejtek múltba hálnak.
Miért marad? A gyógyír ismert régen,
egyesíthet sejteket az Egészszen...
Kis semmi-sejt, könnyecseppes csillagoltár...
Kis semmi-sejt! Nem is a Testben voltál,
csak kiszakadtan, magány-tavaszegeen
a Testnek gyógyírt kereső mesében,
zászlós mesében, piros tükrű szélben,

s bár szívközelben, - mindig Messzeségben?!

(2011)

"Figyelj! Ma van a holnap,
amitől tegnap annyira féltél."

Dr. Popper Péter

Bernáth Aurél: Balatoni táj

BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet
Canadahun
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétáthar
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T.Ágoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fényt, Most.
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád
TARSKI BLOGJA

Kamarás Klára
Mint fák a szélben
❖
Andrassew Iván
Modott könyv

Kajuk Gyula
Holtvágányon

Ó sárkány nem fú már tüzet.
Az éjszakában nem pattog szikraüzenet.
Nem száll párafelhő, kénes lehelet.

Vedlik a festék, mint a pikkelyes régi bőr.
A hajdan büszke páncél korhad csendesesen.
Alkatrészt pakol a sunyi biztonsági őr.

Fáradt olaj szagát viszi a déli szél.
Hallgat a megafon, többé nem beszél.
"Arccal a vasútnak", búcsúként megállok.

Már nem szitkozódok, nem is kiabálok.

Ketykó István
A tékozló fiú monológja

visszamegyek atyám házába
hol csillag-csödörök rúgják szét az éjszaka
csöndjét ha patáik sarat vágnak arcomba
megtörlöm magam a hajnal gyolcsfehér ingével
értem kiált a kanász szilveszter éjjelén
értem zeng a kórus fent a toronyban
engem várnak a juharfák az út két szélén
engem köszönt boldog ugatással kutyánk
miért ne mennék haza feslett álmaim majd
anyám összevarrja a megbocsátás fonálával
felém fordítják arcukat kertünk napraforgói
értem kárálnak tyúkjaink az ólban
értem rőfög disznónk
majd megvakarom fültövét
s elnyúlik lustán lábaim előtt
visszamegyek atyám házába
hol esténként tornácon ül a hold
s behallatszik szobámba a tücskök
ciripelése fáradt vagyok nincs erőm
a kóborlásra visszahívna a déli
harangkondulások csörren a tányérban
a kanál atyám áll a kapuban
és asztalhoz hív mint régen

Köves József
Manyika lázadása

A főútvonaltól gödrös, egyenetlen út vezetett a faházig.

Lehoczki Károly
Elgurult gyöngyök

Ezen a télen is gyakorta gondolok rá, hát
szilaj keleti szelekkel arcbőrt kipirosító
fagyok érkeznek, velük üzen, vagy
fölkerekedve ő maga robot ide megint,
az utakon vidáman csuszkurálva,
hóbatyukkal, jégvirággal az ablakon.
Ifjú, varázslatos, mint rég, szépségéből mit sem
vesztett azóta, hogy elszerette tőlem a tundra,
vagy hagytam, az örök fagy hitvese legyen.
Alacsonyán hunyorog a nap, megcsillan a bőre,
hajfonata lágy kupacokban dagadó
keblére leomlik. Tele van vele a világ és
nem tud betelni, – puritán bájával a télnek.
Micsoda íz, ahogy számba keveredik a testel
Körbeölel és lecsókolja rólam álnok nyaram
égette sebeim. Oly hűs, vigasztaló az érintés!
Megbocsátott már. Elmaradt érkezésem okát
belátta, s maga jövőget. Boldog!
Őszinte, hű szíve otthonra talált
a méteres havak véget nem érő birodalmában.

Millei Ilona
Fohász

Kényszerű magány... Pink Floydba zárva.
Add meg, Uram, hogy megtehessem
a lehetetlent, s tedd lehetségessé, hogy
szeressem magam az ő szeretetében,
megpihenhessek tenyere fészkében.
Világa határait ne védje sorompó,
lelkében kicsinyke mag lehessek, s a hó
ne temesse be szép szívét soha,
Uram, engedd, hogy lehessek asszonya,
nászunktól pusztuljon a gonosz,
s világra szülessen a Jó.

Csiki András
vigasztalan mikor voltam...

vigasztalan mikor voltam
csak hallgattam, szót se szóltam,
a templom tornyát néztem
borongós, esős időben

A gépkocsik száraz nyári napokon fölverték a port, záporok után pedig besározódtak, s néhol akkora gödrökbe zötytyentek bele a kerekek, hogy istenkísértésnek látszott továbbmenni.

Mégis, a faházból kialakított kisvendéglő állandóan zsúfolt volt. Nemcsak a tó felől gördültek el ide szívesen a nyaralók, hanem még távolabbról is. Sokan a városból is eljártak a vendéglőbe szombat-vasárnaponként, hiszen jó konyhájáról és olcsó árairól volt híres a Vidorka. A legdrágább étel az árlapon – a rántott libamáj vegyes körettel – sem kóstált többet hetven forintnál, kétszázból pedig jóllakhatott akár ez háromtagú család is.

tovább>>>

Németh Tibor
Hangom a haragszó

Amikor nem lesz több esküvői menet,
s nem születnek jövőt éneklő gyerekek,
s tanító, pap sem jön öreg falutokba
dobhatod harangod feneketlen kútba.

Ott szeretnék végre igazi jel lenni,
messzire hallatszó hangokkal hirdetni
születést, esküvőt, misére hívó szót,
kongatni az időt, imára szólítót.

Elszállna a hangom túl a határokon,
minden zugba ahol él még lelki rokon,
s érti még értelmét, mikor valahonnan,
bús harangszót hall, hogy várják magyar honban.

Mint ereklye előtt, tisztelettel állnak,
őrzik nemzedékek a vén haranglábat,
amelynek dallamát a múlt rég ellopta,
de hangjának örök értelmét meghagyta.

s az ablaknak üvegében
az istent is látni véltem;

két légyiszok közt, vízcsepp foltja
nem is ő, csak olyasmi forma
kábultan, csak meredtem egyre
belenéztem a végtelenbe
bár annyiszor kedvem szegte
titkom nem lelelem benne;

s a torony nagy sárgán, ázott
szemem szinte mit se látott
a várost csak körbe-körbe
bevakolt téglák völgye
lombsátrak porfede zöldje
(édesanyám, vegyél még ölbe);

és háztető és súlyos falak
járdák, felhős égbolt alatt
bilincsek, s testembe zárván,
vad lázakkal söprő járvány
és hamuszín ködöket látván
ültem, csak bámultam némán.

Baranyi Ferenc
Egyszer majd minden összeköt

Ölelésünkben összeér:
talán a szív, talán a vér.
Az éjszakában összeköt:
talán a fény, talán a köd.
Mi hát – mi egybetart – lánc?
Talán szeretsz. Tán csak kívánsz.
Mindegy. Most hozzám tartozol.
S enyém leszel valamikor.
Egyszer majd minden összeköt:
a szív, a fény – a vér, a köd.

a vendég

Bernáth Aurél
festőművész

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
költésgh hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Andrassew Iván: Mesterek
Baranyi Ferenc: MÁRCIUSOK
Bittner János: PÁRBESZÉD
G. Ferenczy Hanna:
AMI NINCS...
Ketykó István:
Adjatok csak rám...
Németh Tibor:
Képek, vaku nélkül
Pethes Mária:
Kövek hattyúszárnyon
Petőcz Adrás: Faludy halálára
Sárközi László: Él j a mának!
Uhrman Iván:
A FARKASEMBER
BALLADÁJA

2. oldal

próza, versek

Bányai Tamás:
Szegények egymás közt
Bodó Csiba Gizella:
Fejfák Szatmárcsekén
Csiki András:
HÁLA ÉS KÖSZÖNET
Forgács László: Hajnal hátán
Kajuk Gyula:
Rezsik és rezsimek
Kamarás Klára:
A villamosítás történetéből
Kaskötő István:
PROCRASTINATION
Koosán Ildikó: Úton hazafelé...
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Lelkes Miklós:
A Csend ült mellém...
Millei Ilona: Szakítás
Öri István: Mondd

Pethes Mária Kövek hattyúszárnyon

Elherdált szavak folyóján kelünk át
a bizonyosság túlpartjára
Széthasadt nevetések vásznát
fogjuk vitorlánkba
Kővé vált könnyek sebzik bőrünket
Múltunk bűvészinásai hiába nevetnek
kitartásunkon
Magunkkal viszünk egy marék földet
hogymindig velünk legyen hazánk
s ha elpilledünk fejünk alá tehessük párnának
Magszeppent hulló almák gurulnak utánunk
Felhők gyolcsába vadlúd biztatóját pólyáljuk
Én csak a mindennapi kenyér
szégyenét nem akarom vinni
de a kíméletlen szükség zsákosba teszi
Magunk mögött hagyjuk a bárgyúsághoz
szoktatott emberiséget
a szolgaságba hajsolt megalkuvást
az újra és újra ismételt bűnöktől
áporodott levegőjű gyóntatófülkéket
Elhagyjuk a járdák gödörvizén
lebegő rőt levélgéreteket
rajtuk a feladó nevét
Látjuk ahogyan tűzvész gyúl
a négy égtáj négy sarkán
Látjuk magunk mögött rianás nélkül
jégbe zárulni a Tó öblös száját
Halljuk az aszfalton kopogni a
jégeső aranylövéseit
Halljuk amint a szél korbácsolja
a fasor ártatlan fáit
Sírunk a tudatlanokért
akik nem tudják mit cselekszenek
Sírunk a kényelem fövényén üdülőkért
akik tudják de jobbnak látják nem tenni
amit kellene
Sírunk az állomáson lakóért
aki előre reszketi a tél ítéletét

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádo
Pápay Aranka: Örvények felett
Várad József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető
művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár különös esete
Kaskötő István: Életrajz
Kaskötő István:
Öreg Joe, meg Wilson a szomszéd
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA

3. oldal

próza, versek

Ács Dániel: Hangok
Andrassew Iván: Fagyhalott
Bárdos László:
Egy meghatározás
D. Nagy László:
TAVASZVÁRÓ
Fetykó Judit: Még mindig
Kaiser László: Tiéd lehet?
Kajuk Gyula: Elkéső utas
Ligeti Éva: Napfény felé
Mándy Gábor: Fagyos vers
Millei Ilona: Két világ között
Pacsika Emília:
Az idő menyasszonyai
Péter Erika: Fehér szerelem
Pintér László: A fehér ló
Rózsa András:
el greco poharazgat az úrral
Végh Sándor: Álom

4. oldal

klasszikusaink

József Atilla
versek

5. oldal

elfeledettek

IGNOTUS

versek

6. oldal

gondolatok

Bán Zoltán András:

Az undor óráiban

Legnagyobb megaláztatásáért
mert éjszakára az illemhelyről
dolgavégezetlenül a bokorba zárják
Sírunk a telefonokban rekedt virágnyelvért
az elprédált hitért
az éhhalálra szánt tehetségekért
a pirosfehérvörösért
Hattyúkkal rikoltozunk a kipróbált hűségért
Vonszoljuk szívünkben
az őseink sírjára őrzött köveket
Cipeljük az emberség földjére

Baranyi Ferenc

MÁRCIUSOK

Van tűz, amit eső nem olt -
jól tudja ezt a Múzeumkert.
Beomlott légvédelmi bunkert
önt el csupán a víz s csiszolt
márványkövet csúszósra áztat -
ez minden, amit megtehet.
Ettől még felgyúlhat a házak
mögött a gyér emlékezet.
És van olyan páncélvonal,
amelynek bőrkabát a vértje,
s ha már ily védtelen, miért ne
kímélne állomásokat?
A restik szűrt ételszagából
a lőporillat kioson.
S nem tudni már: a sokaság hol
kaphat menüt s milyen jogon?
Viseltessé se fényesül
Negyvennyolc s Tanács-Magyarország,
hisz ünneplő ruhát a moly rág
hat napon át a hét közül,
pedig elnyűni lenne üdvös
utcán, mezőn, gyártelepen
- kivált, ha illik természetünkhöz -
mit ránk szab a történelem.

Irodalom. Művészet
Canadahun
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Napköny Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csonot Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Várad József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrassew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fényt, Most.
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád
TARSKI BLOGJA

Sárközi László
Élj a mának!

Nagy István Dánielnek

...időnk folyékony, mintha lenne tér,
konok homok vagy szemnyi senki
a végtelenben: tiszta s összeér

a fájdalommal s célja; semmi.
Az élehetetlen vágya mit sem ér;
ma értelemnek árnya kincsként
feszülve harcol s béna tenni!

Amíg csak élünk, őseinknek
fejére lépünk, járva mindenütt;
enyészet vérünk s árva mindenünk,
a porba térünk! S végül hitnek

erős vagyunk s mint a mérleg; tenni
a két karunkkal, mérjük istent:
a nagy lehetlent és a semmit...

Budapest, 1999. szeptember 10.

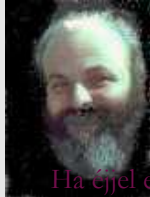
Petőcz Adrás
Faludy halálára

Nem tudom, ki is volt Faludy György,
a csavargókat viszont ismerem.
Nagylombú és szikár, kivénhedt tölgy,
magányos kereszt □ a templomhegyen:
nem tudom, ki is volt Faludy György,
de a csavargót, azt megismerem.

Nem tudom, ki is volt Faludy György,
mondják, hogy írt is □ olykor verseket.
Bitang volt, mondják, ne vele törődj,
minden szavából pimaszság ered,
és a félvilág volt az otthona:
ne foglalkozz vele, soha □ soha.

Erre járt, közöttünk, Faludy György.
Itt volt, s elment a garabonciás.
Güllen városából az Öreg Hölgy
továbbmegy, és marad a sok piás,
öntudatos, csökkent agyú polgár:
meg a pénz, miként a recski foglár.

Nem tudom, ki is volt Faludy György.
Valahol itt van a lába nyoma.
Lassan, Barátom, te is készülődj,
a clochard-nak itt nem jut vacsora:
nem tudom, ki is volt Faludy György.
Takarja őt egy hosszú út pora.

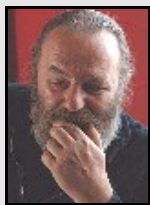
Uhrman Iván
A FARKASEMBER BALLADÁJA

Ha éjtel első álmodból riadsz fel,
a telihold az ablakban ragyog,
és torkod elszorul, s vonítanod kell
(úgy űz egy titkos, ősi, szörnyű sokk),
Akár az eb... Nem! Mint a farkasok,
kik, mint az ősöd százezernyi éve,
ma is künn kóborolnak még az éjbe',
mert hajtja őket véres indulat...
Ha rajtad tör ki, el nem fojthatod,
kinő a bundád, karmod és fogad.

Ó, más ez, mint a kommersz, szimpla rémség,
Mit százszor látsz a horrorfilmekben:
a génjeidből jó e farkaséhség,
mit jóllakatni nem lehet sosem,
e düh, melyet nem bírsz lenyelni sem,
ha elpattan, mi lelked még befedte,
civilizáltság pókhálónyi leple,
s megláthatod valódi önmagad.
Úrrá bírsz lenni rajta?! Mert ha nem,
kinő a bundád, karmod és fogad.

S ha otthon nem maradsz, s rohansz az utcán,
s üvöltést sejt mindenhonnet füled,
a szörny elől nem mindhiába futsz tán?
Hisz őt saját lelked mélyén leled!
Veled nőtt fel, s együtt születtetek,
szüksége nem volt ahhoz sem fogakra,
hogy bős varázslatát beléd harapja,
ahogy veszett kutyák a kínjukat:
megosztozott a testeden veled,
s kinő a bundád, karmod és fogad.

Herceg, ha eztán kínozz még a félsz,
a Holdra rá se ránts – magadba nézz!
Embertestben születél? Az kevés!
Szép arcod maszk, mely szörny-pofán tapad!
Erő azzal nem bánhat el, sem ész:
kinő a bundád, karmod és fogad!

Andrassew Iván
Mesterek

Mesterem egyszer kora reggel azt mondta: keljek föl,
szedjem rendbe magam, mert azonnal indulunk a hegyre.
Vegyek magamhoz ételt és italt, majd az úton megeszem,
mert ha későn indulunk, nem érünk oda időben.

Kérdeztem, hogy a kolostorba megyünk-e.
Mondta, hogy igen.
- Miért?
- Valamit meg akarok kérdezni.
- De mit?

Bittner János
PÁRBESZÉD

„Tudod, ahogy elképzelted:
Tépd fel inged, tárd ki melled!”

– Most se félek, bízhatok bennem,
de ebben a nagy hidegben...

„Harcolj mint rég, lángdaloddal,
vonyítsál a farkasokkal!”

– Talán már nem erre vágyok.
Nincs, mi hevítse a lángot!

„Akkor rakjad a téglákat,
építsed meg erős várad!”

– Ennyi futja: szűk világom
magas fallal körbezárom.

Ketykó István
Adjátok csak rám...

Szülőfalumhoz

Néktek köszönhetem
kavics-ütötte ablakok ,
feltúrt szénaboglyák ,
hogyan létezem - - -
csúzlikő-verte madárfejek
bocsássatok meg nekem!
síró gerlék
kikötve az öreg akácra -
néktek gyómonom ,
hogyan vétettem annyit én is ,
mint más gyerekek ...
a suhanc-kor zöld vetéseiben
engem is követtek
pálinka-szagú véredek.
Tudom , véreztek
ma is lékelt dinnyék ,
játékból meglöpött
tisza emberek ...
Naponta láttok
anyám ágyához menni ;
halljátok súlyos léptemet
most szórjátok fejemre
- követelem -
harminc év után vétkeimet

- Nem mondom meg, úgyse értenéd.

Engedelmes voltam, mint mindig, és mint azóta is.
Egykettőre összeszedtem magam, és oda álltam a Mester
ajtájához. Előpattant, még igazított a saruján, aztán már
indultunk is. Irigyeltem, hogy neki van saruja, nekem meg
meztláb kell járnom az éles hegyi úton. És hideg is volt.
Tavasza, de éjjelente lekúszott a hegy hidege.

Lehetett volna sarum, de Mesterem nem engedte. Azt
mondta, addig kell járnom télen is, hóban is, jégen is
meztláb, amíg legalább egy napra el nem felejttem, hogy
szeretnék valami lábbelit.

tovább>>>

Németh Tibor
Képek, vaku nélkül

Az út,
ahol, zúzalék kövek ölelkeznek,
mint sorjázó minta egy terítőn,
most koszos kezek
szándékára forog,
mert rajta rokon vér csorog.

A ház,
teteje tört cserepek cifrasága,
rég csapkodja őket az idő, mely
út, mint az ököl,
nincs fény a kilincsen,
mert lakója sincsen.

A kert,
zsványok tarolta ágyások sorsa,
gaz és dudva kerített magának
új életeret,
s tűnő virágillat
pusztulásba ringat.

A kút
végleg hallgatag lett, vize csak poshad,
benne a múlt, most zöldült pocsolya,
bűzös odú lett,
mikor járt a kaszár
és gazdája beleöltte magát.

G. Ferenczy Hanna
AMI NINCS...

A március sem olyan mint régen,
olyan idegen és annyira más
a felhők szürkén úsznak az égen
és a kertek ölében
késik a rügyfakadás.

követelem ...!
De nem -
adjátok csak rám
emlékeim
kényszerzubbonyát
nagytemplom vastag kötelei
himbáljatok csak magasba
harangok
kongjatok értem
őszinte imát!
Itt bujdokoltok bennem örökre
tarlórépa-ízű
szerelmeim
ím csordultig telve a bögre
s mint íjak húrjai
feszülnek kínjaim.
Öleljetek magatokhoz
búvok én hozzátok
- apró kisgyerek -
mosolyotok ráncai között
botladozom ,
mint fáradt részegek ...

Verőcemasos, 1977. augusztus 20.

A régi utat kutatva járom,
fent hívogatóan zeng a harang
a régi megre, fényre vágyón
megyek, csodára várón -
árad és zúg az a hang

De a templom sem olyan mint máskor
már semmi sincsen a régi helyén,
idegenek szobrok és a képek
régibús emlékek
intgetnek felém.

Kóruson is másképp énekelnek,
már nem a régi ismert dallamot,
gyertyák is oly sápadtan remegnek,
jácintok sem lehelnek,
felém édes illatot.

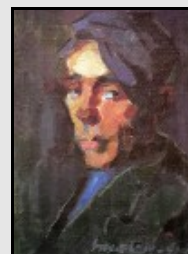
Bennem itt is gyilkos, téli fagy dül -
még meddig fog a bűvölet-bilincs ?
és szívemre rémült, béna csend hullt -
mért keresem ami elmúlt
ami elmúlt, ami nincs.

a vendég

Nagy Oszkár
festőművész

Következő oldal>>>

2011. április 20.

"Vétkesek közt cinkos, aki néma" Babits Mihály

X. évfolyam 4. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Bányai Tamás: Az út vége
Baranyi Ferenc: Egy ezredévre
Kaskötő István:
Tavaszi emlékezés
Ketykó István: Hazatéréseim
Költő Nagy Imre: Fiam mosolya
Lelkes Miklós: Bennünk a táj
Pethes Mária: Szülői ház
Rózsa András: lorca búcsúja
Sárközi László:
Hajnali elmélkedés
Uhrman Iván: Kuruzsló

2. oldal

próza, versek

Andai György: Százévesek
Baka István: Che
Csiki András: Belőled élek
Debreceny György:
megszabadulás
Forgács László:
Egymásnak háttal
G. Ferenczy Hanna: Szaharában
Kaiser László: Válasz
Kamarás Klára:
Búcsú, remény nélkül
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Ligeti Éva: Boldog balgaság
Mándy Gábor: Megőrizlek
Millei Ilona: Simogatás
Ódor György:
Az ölelés folytonossága
Péter Erika:
Tavasz, madártávlatból
Petőcz András:
Szomorú a nővérem
T.Ágoston László:
A mókamester

Kaskötő István Tavaszi emlékezés

Átok.

*Háború volt!
Aztán annak is vége lett.
Tizenhat-éves-bölcsen
ítéletet mondtam a világ felett.
Haraggal, üres gyomorral
míg görbére nyomott
a csere-zsák,
s míg lukas cipőmben
hólé csucsogott,
májust kívántam, napsütést,
simogató szellőt...
s átkoztam az istent meg minden
fegyverviselőt...*

Harag.

*A kövér paraszt csak krumplit adott
mikor én szalonnát meg húst akartam...
fitymálva gyűrte Anyám kopott gúnyját
és panaszkodott.
Ütni lett volna kedvem
de vártak otthon, négy nap
meg négy éj az út oda...
Az éhség nagy Úr szokta mondani Anyám
és az én uram acsarkodott...
lázított, hajtott...*

*A kormos vagon tetején
ketten kapaszkodtunk
a FÉLELEM meg én..
s ahogy az éj leszállt...
(negyven évig tartott)*

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!

Fetykó Judit:
A kapun túl
Fetykó Judit:
Az ablakvitéz
Fetykó Judit:
Epreskert

G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában

G. Ferenczy Hanna:

Túl a netovábbon

Kamarás Klára:

Álmok útján

Kamarás Klára:

Letenyei fák

Kaskötő István: Számadás

Sárközi László: Csikágó

Sárközi László:

Hellén szerenád

Pápay Aranka:

Örvények felett

Váradi József:

A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető
művek

Fetykó Judit:

Hársfanyereg

Fetykó Judit:

Rezenciók

Fetykó Judit:

Szabad áramlások

Kamarás Klára:

Anica

Kamarás Klára:

Arcok a múltból

Kamarás Klára:

Pepita füzetek

Kaskötő István:

A Petruccio házaspár

különös esete

Kaskötő István:

Életrajz

3. oldal

próza, versek

Bárdos László: Tiráda
Bittner János:
Anyámnak, Anyámról
Bodó Csiba Gizella:
Tavaszi fényben
Czégényi Nagy Erzsébet: Hamis
varázs
Fetykó Judit: Álomban
Kajuk Gyula:
A mozdonyvezető halála
Kaskötő István: Hová lett
Csomós Mihály disznaja
Koonsán Ildikó:
Elvégre tavasz van...
Mester Györgyi:
A holnap fogságában
Németh Tibor: Felélt élet
Vihar Béla: Az Isten halála

4. oldal

elfeledettek

Petőfi Zoltán

versek

5. oldal

klasszikusaink

Petőfi Sándor

versek

6. oldal

gondolatok

Bacher Iván

Idegen ország

Mendelssohn
Hegedűverseny. D.major

*ment a vonat lassan, ki tudja miért
néha meg-megállt.*

*Valahol a sötét horizont mögött
Szolnok bújt, mint egy bűnös,
kit rossz útra vitt a sors.*

*A Sors, az az ostoba véreskezű
vaksi ribanc*

*röhögve várt a Tisza fölött
s a vészna, fáradt alig-ember,
- csupán egy kölyök: aki voltam -
álmok nélkül, arasznyi múlttal,
én csak haza vágytam...*

*Mindegy, hogyan csak már
túl lenni a szén-lapátolós
pokol kapuján...*

*hol nyugat meg kelet oly könnyen
helyet cserélt...*

*Pest vagy Szibéria -
perdült a szerencsekerék...
A vesztes? Hogy mennyi volt
örök titok maradt.*

*Keletre vitte őket az: új rokon,
testvéri gonddal,
tábort vert nekik túl az Uralon.*

*Hol egy ezredév előtt pogány papok
fehér paripát áldoztak, most
vörös oltáron ezeryi jajjal
egy sötét múltat kísért, az
elfelejtett, porló csont halom.*

Remény.

*Az égő város csípős füst emléke
meg bennem lebegett,
de életre vágytam meg
tavaszra, jószagú ligetben
lila orgonára, talán egy mesebeli
piros pöttyös, padon ülő,
szíves-lelkes,
kerek arcú lányra.*

Lehoczki Károly: Tensz

Lelkes Miklós:

Én már a nyárba
vágyom át...

Péter Erika:

Túlhordott ölelés

Végh Sándor:

A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet
Canadahun
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Napköny Antikvárium
Papiusportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Várad József

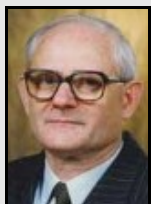
Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fény, Most.
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás

Egry József: Szivárvány

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Lelkes Miklós
Bennünk a táj

József Attila emlékének

Bennünk a táj: sebzett, vérekes alkony,
s keserűség köp piszkos utcasarkon
hajléktalanból, (s díszéből a Háznak
a gyűlölet, - rá bibliás bocsánat
máris siet, vagy három színnel mintás
magyarázat: cinkos összekacsintás).

Bennünk a táj, a házfalak, az esték
sötétjében tűnődő kert-melegség,
fent hold-csodálat, lent megbotló részeg
állástalan, a lemondott remények
kocsma-társa, kizsebelt, kinél álmok
hiánya már, s hiába-vágy világot
úgy megszokott...nem is néz jobbra, balra,
csak arra: legyen egy itóka-fajta,
akármilyen. Mindegy neki: gúny, bánat
miként hívja polgárnak, proletárnak...

Bennünk a táj: a kor. Ferdített emlék
lelkekre dönti konok kőkeresztjét,
mely sohasem volt szent könyv Kereszt-álma:
keresztútnál az az Ördög találta,
ki álarcos szót ötlük ki a tettnek,
s megtévedteken kedvére nevetget,
s gőg-koronásan oszt pénzt, glóriákat
a hízelgőknek, akik erre vágynak.

Bennünk a táj: az a hiány, az Eszme
hiánya, mely a szíveket kereste, -
Eszméd hiánya, a szemekbe néző
Vers-tekintet, Csillagodé, ígéző
szépség-szülötte mindig csak várt Földnek,
ellenfele hazugságnak, közönynek,
butításnak. Hol most a Vers, az Eszme,
amelyik esküt tett a Becsületre?
Sajnos, sehol. A Való van, mely lódít,
lengetik ravasz rókalobogóit,
s mily éberek a konclesők a mában,
haszon-kegyekért milyen kapkodás van!

Bennünk a táj-kényszer: tönkretett ország,
hol a rabságot szabadságnak mondják.
Szobrod, Költő, a Duna-parton? Látszat.
Hozott e kor érdek-nosztalgiaikat,

Ketykó István
Hazatéréseim

Szügyi barátaimnak

A hegyek lábamhoz térdelnek
macskamódján hozzám dörgölődznek a vizek ;
bogáncsok , katángkórók nyaldossák kezeim ,
ha hazatérek falumba -
máglyát raknak körém az ismerős utcák
s fellobban bennem gyermekkorom szunnyadó lángja.

Apám háromlábú székén pihen az Isten
a vaskaptafán elkészült a világ
szigorú-szép törvény szerint -
izzadt dunyhák alatt fogant gondolatot
dajkál a párzó hajnal : a szegénység
aszott emlői helyett anyám kenyeret adhat
az éhes szájba
s a köténye mélyén turkáló csöpp kezekbe ...

Hányféle hazatérésem is volt már ...!

Egyszer májusi rétek jöttek értem
hazahívtak a szüette kerítések illatai
s a gágogó vadliba-rajok
falum népe gyermekként ölelt magához ;
tekintetükben láttam sorsom -
nem maradhatok adósuk !

Orgonabokrok kísérenk utamon
kézen fognak a hazafelé tartó
birkák csengőhangjai
s a lábuk kavarta por-köpönyeget
magamra terítve
falumból a város felé ballagok ...

Mohora, 1979. március 12.

Pethes Mária
Szülői ház

melyek tettekkel szolgálják a rosszat,
azokat, akik jog-köntösben lopnak
(köntös nélkül is, ha úgy tartják néha:
ami a közé, - nekik szabad prédal!).

Egy-egy lélekben talán mégis Emlék
Verseidből tavasz-virágmelegség,
szív dobbantó szín pirosan, fehérén,
rügyek barnás zöld öröme a légben,
nyár, amely ígért csöppnyi hangya-honnak
addig megértnél, bajnál, bűnül jobbat,
lobbanó zápor, táj-újítón tiszta,
fogoly madárnak kinyíló kalitka,
elképzelt munka egy munkás hazában,
oly törvény vágya, melyben igazság van,
ország, amelynek arcán barázdákat
nem szánt lemondó, terméketlen bánat...

Költő, e korban hány felfájó szemben
gyűjt könnyeket újra a Lehetetlen!
S hiába tudjuk: ha magyart magyarra
uszít a régi, bevált érdek-fajta...

(2011)

Uhrman Iván
KURUZSLÓ

Kuruzsló képében járok én a Földön,
mindenkinek könnyét egy edénybe öntöm.
Rejtekkamrák mélyén főzöm, főzöm váltig –
meglehet, hogy egyszer mégis mézzé válik.
Ízlelje meg mézemet világ vérmedvéje,
vigye mind magával barlangja mélyére,
halálos haragját félni már ne kelljen,
málnabokrok alján járni bárki merjen.

(1978)

Baranyi Ferenc
EGY EZREDÉVRE

Készül az idő szégyenfája -
kinek a neve kerül rája?

Aki a köz-kaszálta rendek
helyén ma sáskákat legeltet,

aki az elveit - akár a
szotyolahéjat - eldobálja,

Buldózer tiporta emlékek
törlik a földet
Estike illatú kert
árnyékában dőzsöl a vízcsap
Várkisasszonyok fátyla lebben
hókönyvű kacéran
S a pillanat törtrésze alatt
legördül egy könny
Álomkastély ablakpárkányát
mostoha fenyőrudak támasztják
A kivágott ecetfa rönkjén
zokog a gyermekkor

Bányai Tamás
Az út vége

Jócskán besötétedett már, mire felnyitotta szemét.
Álmosan tekintett ki a kocsis ablakán, s abból a kevésből, amit
látott a környező feketeségből, úgy ítélte, még mindig a
kietlen vidéken haladnak. Kaktuszok és kígyók között.
Megborzongott, mert felötlött benne, mennyire írtózik a
kígyóktól.

Oldalvást fordulva Gyulára nézett.

Micsoda név! Furcsán hangzik, s még kiejteni is
lehetetlen. Csak a férfi jelenlétében tudta azonosítani ezt a
nevet tulajdonosával. Egyébként csak egy furcsa szó volt,
amely egy különleges, nehezen elképzelhető világot takart.
Számára idegen világot.

Megfájdult a feje. Talán a hirtelen ébredéstől, talán attól,
hogy rosszat álmódott. A hangszórókból halkán áradó
komolyzene idegesítette, mint kutyákat a fájdalmas vonyításra
készítő magas hangok.

- Djula!

A megszólított férfi fiatal volt – Phyllis pontosan tudta
korátkorát – mindössze harminc éves, most mégis jóval
öregebbnek látszott. Megviselt arc, karikás szemek, vérekes
szemgolyó.

[tovább>>>](#)

Rózsa András
Iorca búcsúja

havon delel
véres a hab
szemem tépett szivárványán
telt korsókkal
táncol végig
rézcsizmában hat cigánylány

zöld lovasok

aki pucolt, bár nem kergették,
s most hősinek hazudja tettét,

aki a féltéglát a mell-
verés után sem ejti el,

aki csupán oláh s szláv bánat
láttán csap szittya orgiákat,

aki a lét szennyét örökké
imaszőnyeg alá söpörné,

aki helyére a MIÉNK-nek
visszacsempészte az ENYÉM-et

annak a nevét egy ezredévre
őrzi meg a szégyenfa kérge!

Sárközi László
Hajnali elmélkedés
a mai Magyar Irodalomról

Az alkotás most már álom
marad, valóságom rám szállt,
csúfosan károgo átok.

Járhatom a múzsák táncát,
ha alacsony származásom,
hármaz zárt kaput találok,
csontot rágok arany tálcán.

Uram-bátyám fajta-fattyá
csak magukban parolázók,
mást undorral hahotázók,
hogy a kasztja akasztja,

arcuk mosoly, foguk ugat.
Tucát tollú bársony bárók
mutatnak sablonos utat.

lándzsáikat
átverték a teliholdon
csipke-iszony
felhőrongyok
indáznak a holdkorongon

cigánylányok
melle fénylik
lágyszűst csúcsok a fényben
elnyargalnak
pőre testtel
hat paripa mint az ében

patkónyomuk
csillaggá lett
angyallá vált hat cigánylány
őrzöm őket
mindörökre
szemem tépett szivárványán

Költő Nagy Imre
FIAM MOSOLYA

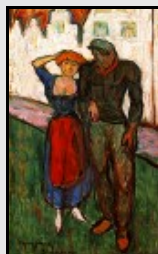
Lehet az út rögös, tövises:
én azért boldogan haladok,
körülottem mosolyt lengetnek
a felém szálló fuvallatok.

Lehet arcomon bűsz, vad tusa:
virágokkal vagyok vértézve,
mely ott termett két csöppnyi arcon,
engemet új harcra készítetve.

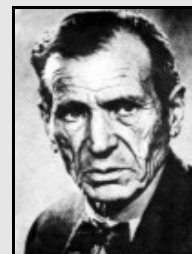
Jöhet a gond sötét, zord raja:
rózsaágra száll a lelkemben,
s karjaiban új erőt érzek,
ha rám mosolyog csöppnyi gyermekem

a vendég

Egry József
festőművész

2011. május 20.

"Vétkesek közt cinkos, aki néma" Babits Mihály

X. évfolyam 5. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
Lobogók és dobogók
Juhász Ferenc: Csikóellés
Kaiser László: Barátság
Ketykó István:
Lesnék pitypang-ölelést
Köves József: Tükörútvesztő
Millei Ilona: Tavaszodik
Németh Tibor: Este az utcán
Nógrádi Gábor:
Porcelánemberkék
Pethes Mária: Legyél veszélyes!
Rózsa András: profán mítosz
Uhrman Iván: Keserű mérleg

2. oldal

próza, versek

Andrassew Iván: Az igazgató
Bodó Csiba Gizella: Kerti parti
Csiki András:
Nehéz húség balladája
Demeter Zsolt: Májusi zöldben
Kajuk Gyula: Koldus, kutyával
Kamarás Klára: Mákvirágok
Kaskötő István:
Tavaszi nagytakarítás
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Péter Erika:
A természet menyasszonya
Petőcz András:
mozdíthatatlanul és súlyosan
Zsidov Magdolna: Találkozás

3. oldal

próza, versek

Bárdos László: Fáj valahol
Bittner János:
Egyszerű szavakkal

Köves József:
Tükörútvesztő

Amnézia feje nagy győzelme után
(a rajongói folyvást ünnepelelték)
az Amnézlandbe osont egy délután,
álruhában, hogy fel ne ismerhessék.
Testőrei a távolból követték
(mint szomjazónak víz - kellett a magány),
hogy az ígéretektől elhülyült nép
föl ne ismerhesse, ő van e tanyán,
csak átlagember, ki löki a kecskét,
majd itt vezet vadul a dodzsemet,
és kicsiben vesz pénzügyekből leckét,
erre használva a játéktérmetek.

Besietett a tükörútvesztőbe.
tükrök között az elsőbe nézett,
ujjongva látta, nem tellett időbe,
és hatalmas lett, mint az Égi Végzet.
Faggatni kezdte hát a tükörképét:
- Ugye, jó képmásom, nincs nálam nagyobb?
Én teremthetek háborút vagy békét,
tisztelnek a földi s égi angyalok.
- Ó, hatalmas vagy! – felelte a mása,
melletted még a Mont Blanc is csak parány,
és hangya az ég minden alkotása,
nagy művész vagy te az élet színpadán.

A nagy vezér most eggyel odébb lépett,
a második tükör előtt is megállt,
ámulva nézte a szemközti képet,
s amit látott, attól szava is elállt:
négyzeresére szélesedett válla,
mind a két karja akár egy tölgyderék,
s milyen férfias, kőkemény az álla!
- Hát ezért szerelmes minden hölgy beléd! –
súgta hízelgőn a foncsoros üveg -,
mert ilyen erős vagy, imád a világ,
ezért epekednek érted a szüzek,
ezért rebeg a nép teérted imát.

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára:
Álmok útján
Kamarás Klára:
Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László:
Hellén szerenád
Pápay Aranka:
Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára:
Arcok a múltból
Kamarás Klára:
Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Tenz

Debreczeny György:
Én bezzeg rosszul jártam itt
Fetykó Judit: Mind
Forgács László:
Víztükröt vizsgálva
Költő Nagy Imre:
Anyám a viharban
Koosan Ildikó: El sem hiszem
Lelkes Miklós: Híd
Ódor György: Már megint
Sárközi László: Őszi napfény
T. Ágoston László: Mofetta
Vihar Béla:
Körfelirat a Sátán gyűrűjén

4. oldal elfeledettek

István Marián
versek

5. oldal mikroszkop

Sárközi László
A fák szívósságával
(portré)

6. oldal klasszikusaink

Csokonay Vitéz Mihály
versek

Megjelent
Lehoczki Károly
Elgurult gyöngyök
című verses kötete.
Infó itt.

Megjelent
Bodó Csiba Gizella
Titkok és rezgések
című kötete.

A nagy vezér feszítve tovább sétált.
Újabb tükör. Itt ránézett egy törpe.
- De kicsinek mutatsz, rút üveg – tréfált
hahotázva a vezér a tükörbe.
- Nono - felelte a képmás -, nálad én,
vedd észre, semmivel kisebb nem vagyok,
tudd meg tőlem hát, beképzelt nagylegény:
hogy valót mutatok, sosem torzítok.
A pártvezér fékeveszett haraggal
az igazmondóba rúgott egy nagyot,
ám kemény volt az, mint a kőfalakkal
védett vár, s a vezér sírva jajgatott.

(*Tanulság, melyet úgyse fogad meg*)

Ma sokra törsz de közeleg a másnap,
mikor rádöbbsz: nem a tükör görbe,
hatalmad vége csak neked lesz gyásznap,
s megtudod, milyen egy elűzött törpe.

Baranyi Ferenc Lobogók és dobogók

Mit érünk a lobogókkal,
ha egyik-másik zászlónk selyme már
csak bosszúságból vörösödik,
amiért lengeni kénytelen tavaszok szelében,
holott kevélyen rázott rongy is lehetne?
Mit érünk a dobogókkal,
ha csupán elemezzük rajtuk a hősiességet,
anélkül, hogy egyszer is nevének neveznénk?
(Csoda-e, ha a fa
- amelyből a dobogó megácsoltatott -
visszavágyik a megműveletlen rengetegbe,
ahol legalább tartalmas madárcsicsergéshez
szolgáltak szószékül az ágai?)
És mit érünk a hősiességgel,
ha indulattalan és óvatos fontolgtások
biztosítják nekünk a mindennapi békét,
ahelyett, hogy szenvedélyes
és merész meggondolások
friss szelei lehelnek életre a Béke mindennapjait?
Egyáltalán: mit érünk önmagunkkal,
ha a lobogó és a dobogó úgynevezett újraértelmezése
értelmetlenné teszi hajdani hőseink
fontolatlan meggondolásait
s csírájában fojtja el a mai hős-jelöltek
amúgy sem egyértelmű vállalkozókedvét?

Lelkes Miklós:
Én már a nyárba
vagyom át...

Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Irodalom. Művészet
Canadahun
EZREDVÉG
Erdélyt Járók
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus
Könyvtár
Napköny Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

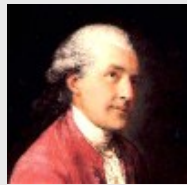
Andrasew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T. Ágoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon

Infó itt.

Carlo Besozzi
Oboa Concerto
Andante

City of London Sinfonia
Nicholas Ward vezényel.
Anthony Camden oboa.

Miért korszerűtlen nekünk
a lobogókban a lobogás,
a dobogókon a szívdobogás,
a hősiességben a tudatos vakmerőség?
Jó lenne olykor újra elolvasni
múzeumokban porosodó,
rongyos zászlóink feliratát:

PRO
(és folytassuk szótagolva, hogy a köznép
- miután jó ideje birtokolja - meg is tanulja végre)
LI-
BER-
TA-
TE.

(1975)

Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fényt, Most.
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád
TARSKI BLOGJA

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Juhász Ferenc
Csikóellés

Májusi rózsák nyíltak éppen,
bodza omlott és orgonák,
mikor a ló elleni készült.
Sokszor pihent, dőcögve járt.
Pöttöm legényke jártatta lassan
virágos réten és dalolt.
Mire fáradtan hazaértek,
az ég kék vállán ült a hold.
Az istállóban, puha almon,
tajték verte ki, remegett,
szuszogtak, fújtak, fekvé nézték
szétterült hasú tehének.
Amikor a kazlak is aludtak,
s a Göncöl rúdja délnek állt,
a ló megellett. Sokáig nyalta
leragadt szemű csikáját.
Anyja mellett aludt a jövevény,
dunnából kiszakadt pehely.
Sose terült a szalma szebben,
nem aludt így a hó, a tej.
Piros kalappal jött a hajnal,
intett és aztán elfutott.
A csikó fölállt, csomós kis lába
reszketett, akár a habok.
S hogy az ablakon bedugta kék orrát
a reggel, s rájukszagolt,
anyja hasát döfködte vidáman,
hamvas pofával megszapott.
Lombok susogtak összevissza,

Pethes Mária
Legyél veszélyes! –

Kovács József Hontalannak

Ne feledd a kövek jóságát
Nem engedik
hogy megszökjenek
amiket alájuk temettél
és vigyázzák a szikrát
hogy minden körülmények között
képes legyél a tűzgyújtásra
Gondolj esőszelíden
a májusi könnyező felhőkre
Őrizd arcodon az anyaföld mosolyát
s ha már azt hiszed
mindent felzabáltak előled
az éhenkórász farkasok
ne vonítsd velük
az elégedetlenkedés kánonját
Vonulj tovább
Vidd szívedben
a kövek alatt őrzött hűséget
szemed fekete tengerében a sókristályokat
és egy fűszálat
hogy pengéjével el tudd
metszeni a sötétség nyakát

tyúkok kotortak, boldogok,
irigységükben elhervadtak
az aranyszirmú csillagok.

Ketykó István
Lesnék pitypang-ölelést

Indulnék már hernyórágta leveleken át,
kiáltozhatna utánam fekete seregély-raj,
kötozném sárgarigó-fütytel a hajnalt,
cinege-dallal jelzők vörös szeméit,
de vállamra teszi kezét a labdarózsa-csokor,
és visszanyom álmomba májusi denevér-csipogás.
Mennék már kifordítani sarkaiból az éjszakát,
kiráznám frissen nyírott hajamból gondjaim,
sétálnék langyos harmatban,
lesnék pitypang-ölelést öreg kút mögül,
de kötözik lábaim ólom-súlyokkal a sínek,
visszahúzzák pilláim redőnyeit
az ablakokhoz verődő lepkék szárnyai.
Nyújtóznék már reggeli fényben,
kapnám magamra gönceim,
vinnék mosdó-tálat a Napnak,
terítenék vállára arany-törölközőt,
de fejbe ütnek apró bunkóikkal az órák ketyegései
és lemerülve a zsidbadás iszapjába
hal-módra fúrja magát agyamba a csönd.

Rózsa András
profán mítosz

haragzöld lapu
bodzacsillagok
a tök sárga bunkere megremeg

ganéjt hánynak
a felrobbant időben
a morcos istenek

hol ganéjt hánynak
hol fuvoláznak
villámként villan a villahegy

dicsértessék
fuvolák futamával
ha gombosodik a trágyabegy

fűszerillatú
időket élünk
örömét csak az lelheti meg

Uhrman Iván
KESERŰ MÉRLEG

Tudomásul csak azt ne kéne vennem,
hogy jönnek ifjak még utánam is,
az öröm kikben nem rozsdás – de bennem?!
Számomra már e szép május hamis!
Csak tudomást ne kéne venni róla:
az ő álmuk merész még és szabad,
s mit tudhatom, nem válik-é valóra? –
Az enyém már mind rég álom maradt.

Nem az a baj, hogy annyi volt, amennyi
(másnak még ennyi sem jutott talán),
csak bírtam volna birtokomba venni
jobban, mit egy nap, egy év hoz reám!
Csak most ne kéne visszanyúlni sírva,
hogy hol van, jaj, mit kaptam s elveszett,
mit nem használtam úgy, mint volt megírva,
s most írhatok már róla verseket!

Nem az riaszt, hogy őszültét hajamnak
már nemcsak szemmel – szívvel is tudom;
nem is csupán, az évek hogy rohannak –
csak az, hogy őket semmiért adom.
Szót sem szólnék, ha visszanézve néha
láthatnék mást, mint pusztá terveket,
melyek közül nem ért még egy se célba,
s hogy érhet még, remélni sem lehet!

Csak biztathatná még magát az ember!
Csak vélhetné, hogy mégis van remény!
Ki önmagával szembenézni nem mer:
legocsmányabb – csak ezt ne sejteném!
De legalább hihetném bárki másnak,
hogy tévedek, letörtem túl hamar,
s ne hallanám üres vigasztalásnak,
ha rám pirít, hogy túl sötét e dall!

Kaiser László
BARÁTSÁG

Mint a hirtelen jött gyerekkori láz, úgy rohanta meg őket a pecázás vágya. A tanév első biológiaóráján a halakról volt szó, az öreg tanár érzékenyült hangon beszélt a horgászásról is, fiatalkori élményeit idézgette, amikor a szülőfaluja határában levő folyócskából kapkodták ki a keszegeket. Úgy mondtuk akkor, „aprítottuk őket”, emlékezett finom mosollyal a derék, idős bácsi, aki nem sejtette, hogy Sanyiban és Laciban mi indult meg hirtelen.

Ez a két derék tizenhárom éves fiúcska sülvé-főve együtt volt, ahol lehetett. Hangos szó soha nem esett köztük, pedig kicsiny koruk óta ismerték egymást. Nem csupán osztálytársak voltak, hanem barátok is, a környéken sokan azt

kinek telkén
ganéjt raknak púposra
a morcos istenek

Németh Tibor
Este az utcán

A toronyóra most verte a hármat.
Az éj ásító torka tátong,
bele harapott az égbe, lenyelte sorba a fákat,
csak kialudt szemű házak, fakulnak fogai helyén.
Nem jön az álom.

Csak ülök a balkonon és várom,
hátha lecsap rám, de csak les bagolyzeme,
s arcomba csap a lehelete.

Kukát borítanak valahol a kutyák,
árnyék testük nagyot koppan, teríti szutykát,
s körötte hirtelen préda lesz az élet.
Az utcák kövén, szétnyirkál
fekete kartonpapírok a foltok,
lapulnak, fekszenek,
az esti szem magányuk közöttük botladoz,
s az egymáshoz épült függőlegesek,
lebénult lábak és karok.

Selyemgyökere lett a kerítésnek,
ahogy a pocsolják vizében vonala megremeg,
mellette kövek szárítóznak,
mint sok csupaszigyerek, ha fűben hempereg.

Egyre hűvösebb az este,
didergőbb lett a fák közt a pára,
szemfedő terült a hold arcára.
Elnyom a nyugalom,
lassan álmoskönyvébe zár,
párna pihékhez bújik a varázs,
szívemben lelassul a kalapácsok hangja,
csak az utcaképét cipeli az agyam motorja.

Látom még,
hogyan egy fáradhatatlan fénykerék,
villog sárgán, a kereszteződésben,
ahol egy ember támolyog,
foltja újra és újra más,
ahogy a fény hunyorog.

Lehet, hogy le kéne írnom,
- bábész semmittevés helyett -
megírni, hogy nem történt
semmi lényeges, csak láttam,
az esti utca báját, s te átaludtad ezt...

hitték, testvérek, már azért is, mert egy házban laktak. Ez a nagy bérház nagy titkok tudója volt, mint megannyi társa Pesten. Tudta azt, amit a lakók is tudtak: ki, hogyan viselkedett, mit tett néhány éve, amikor lángba borult a város. Amikor október végén, november elején a két fiú szülei több alkalommal ordítottak egymással, aztán meg köszönés nélkül nézte levegőnek felnőtt ember a felnőtt embert.

tovább>>>

Nógrádi Gábor

PORCELÁNEMBERKÉK ISZONYÚ GÖGJE

kapaszkodásuk virágra: átok;
hullton hullatnak benned virágot,
hullásod félelmén kapnak erőre.
Asszonytest, embertest, igazott – pőre,
kristálylétükben ezer halál-ok
villámló tényét meggyávult látnok
piacra hurcold és ne lepedőre!
Rettentsen sejtelmes tudásod állig,
magadtól magad asszonyba zártan
ne hidd, hogy arcod, ha álarccá válik
megnyugszik nőd e rongy pusztulásban,
s baltás utódod csillaggá vállal,
kit cserép igéz dült látomással.

Millei Ilona
Tavaszodik

Kígyóbórét újra levedli az idő,
az erdők fölött szerelmes szél füttyül,
tavaszodik. A porrá aszott avar
elmúlás-szagába jázminillat vegyül.

Te elindultál rég a messzeségbe,
látom, ahogy zsugorodik alakod,
fogaid köpöd a hónapok lábához,
hulló hajadnak emelsz kalapot.

Ahová igyekszel ott több a jázminillat?
A napfényben ragyog a végtelen?
S, ha kérlek, hozol az élet vízből,
mondd, hozol a markodban nekem?

Szántó Piroska
festőművész

2011. június 20.

"Vétkesek közt cinkos, aki néma" Babits Mihály

X. évfolyam 6. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költés hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Bányai Tamás: Kontárok
Bittner János: Kőtáblák kora
Fetykó Judit: A híd után
Forgács László:
Sosem volt szombatok
Kajuk Gyula: Hajnali piac
Ketykó István: Szekercéd élén
Koosán Ildikó: Akarat
Móricz Zsigmond: Misanthrop
Végh Sándor: Kocsmacsend

2. oldal

próza, versek

Baka István: 1514
Bárdos László: Énvesztés
Csiki András: egyetlen kérdés
Kamarás Klára: Valami baj van
Költő Nagy Imre:
Hajnal az Ór-Halmon
Lehoczki Károly:
Elgurult gyöngyök
Lelkes Miklós:
Lugas fényben, sötétben
Millei Ilona: Búcsúzó
Németh Tibor:
Gyermekkorom falucskája
Ódor György: Vándorlegények
Pintér László: Olynthos
Rózsa András: labdavers
Zsidov Magdolna:
Drága lányom, elmondhatom?

3. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Nótakirálynő
Bodó Csiba Gizella:
Falusi vakáció
D. Nagy László: Nyár derekán
Debreczeny József:
Kuan Jin fején díszes korona

Móricz Zsigmond MISANTHROP

Meghaltam és eltemettem magamat.

Élén ragyogtam az embereknek
és minden szabad volt nekem.
Fáklya volt kezemben és mindenki
láttni akart annak a fényinél
s toltak, toltak előre és előre
és én magasra tartottam
elől a sorban,

hogy világoljak nekik.
S ők túlrohantak rajtam
s már észre sem vettenek;
s én fáklyámat begöngyölgetve,
szomorún vonultam ligetembe,
bánatosan nézvé a rohanók után.
S leültem az ároknak partján,
ültem és sírtam.

S egyszerre csak visszaözlött
az ár, messze mögöttem véres feketén
fekete véresen tajtékzott az ár;
és korbácsosok jöttek, fejtelnek,
kutatták a zsilip felszakgatásokat
és üldözők és üldözöttek
megemlékeztek az idők fáklyája felől,
melynek fényinél láttak engemet
és rám rohantak üldözők
és üldözöttek
és megtapostak.

Jött bösz csordája a huligánoknak
s nyelvét rám vetve rombolt fenemód,
jött a kárvallottaknak végtelen hada
s bosszúját tölté rajtam iszonyún,
jött a váltó idők patkány serege
s legázolt tetemem lépcsőül vette,
és a kárörvendők, károm vad örvendői.

De én a fáklyát meg nem tagadom,
ha köd van, ha vihar:
a fáklya szent.

Bezártam érte magamat

Könyvajánló

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett
Várad József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég

G. Ferenczy Hanna: Csillagiáték
Kő-Szabó Imre: A kirekesztett
Köves József: Kánikula
Mészáros Márta: Igazság
Péter Erika: Feltámadás előtt
Pethes Mária:
Oh, Shelley bús szíve
Sárközi László:
Szonett ciklus XX.
Uhrman Iván: Szégyenlem

4. oldal elfeledettek

Miklós Jutka
versek, próza

5. oldal klasszikusaink

Móricz Zsigmond
próza és versek

6. oldal gondolatok

Marsovszky Magdolna:
„Magyar identitás kontra nem
magyar identitás”

Könyvajánló

Munkatársaink,
82. könyvhétre megjelent
műveiről részletes
tájékoztató.
ITT

Richard Strauss

Romance, klarinét és zenekarra.
Rousse Philharmonic Orchestra
Margaret Donaghue vezényel
G. Frinzi klarinét

élő koporsóba.
Nincs lény, ki sérteni ne tudna,
nincs élet, mely el ne vegyen tőlem valamit,
órámát megállítottam, ne ketyegjen,
macskám kikergettem, ne doromboljon,
lámpámat kioltottam, ne világosítson én
körültem:

egyedül vagyok kimondhatatlan,
egyedül kellennem közelíthetetlen,
egyedül végtelen:

a fáklya misanthropja: én

Egyedül, egyedül, egyedül:

mig csak el nem jön az idő
a viharok után,
a tiszta, szent Napkelte,
a Fény...

Akkor fáklyám fölemelendem
a Napig!
és beleolvadok mindenestől
a Fénybe!
s ott tűnök el; ott tűnök el
ragyogó boldogan
a halhatatlan örök fényben.

Az emberiség boldog fénykorában!

Leányfalu, 1919. december.

Kosztka József: Ruhaszárítás.

Fullextra
Galamus-Csoport
Hetedhétthár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrassew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrassew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fényt, Most.
Gondolkodók archívuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád
TARSKI BLOGJA

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Bittner János
KÖTÁBLÁK KORA

...agból égetett falára
...ősegtábla felkerült.
Tökéletes nap volt. Lagas királya
lapis lazuli trónszékére ült.

A keselyűk az alvadt vér szagára
körüztek fent a nagy torony felett.
Kétszázezer hitvány barbár halála
mentett meg egy királyi életet.

Ez itt a rend, így alkották öröknek
az istenek a folyó városát.
A lázadók az életére törtek
– hogy megvédjék az őseik honát.

A haldoklók tüdőt meg vért köhögtek.
Nem értették a kötáblák szavát.

Kajuk Gyula
Hajnali piac

Kihűlt pengeként
az ég kékje felvillan,
a vastag felhőbe
keskeny rést hasít;
az éjszaka álma
a résen át elillan,
elúzi az avas zsírban
sercegő fasírt.

Vonakodó redőny felől
rozsdás hang csikordul,
a tápáskodó csöves
üres gyomra kordul;
cigiért nyúlna,
de tegnap elfogyott...
hát ránt egyet megrogyott
nadrágján tétován
és a megálló felé
pár csikkért elindul.

A piac sarkán a büfénél
borostás rakodók gyűlnek,
szemerklő esőben
az álmoasságtól fáznak,
tettetett jókedvvel heccelődnek,
míg hitelbe pálinkáznak;
majd a teli zsákok
és üres zsebek
körforgásában elvegyülnek.
A tetőkre csapzott,
szürke galambok ülnek.

Koosán Ildikó
Akarat

...s talán nem meggondolatlan,
...mahéjat, bontogatni lassan,
retegről rétegre lehántani, hol bújnak
meg elvermelt titkai az újjászületés
napi kényszerének; a kába ébredés
után mi pezsdíti a vért, az agy légüres
résein hol szivárog át a nedv; merre
keringenek pozitív atomtöltetek, az
izomzat petyhüdt sejtjein a húzódás
–oldás ritmikus perisztaltikája mitől
fut végig nem hiába, összehangolva,
akárha koncertkarmester dirigálna;
a harmóniában nincs hiány semmi;
felkél az ember, él, naponta ezt kell
tenni; s mikor a tervek színes térképén
gondolat matat, hitet, teendőt, vágyakat,
bont ki belőle, szó tervet újra, jó előre,
mint láthatatlan dzsinn, ki deres mezőre
varázsol nyarat, beindul belül a kódolt
erő, és végrehajtja... az akarat.

Bányai Tamás
Kontárok

Vannak helyzetek az életben, amiket nehéz elfogadni.
Változások, amelyekbe nem könnyű beletörődni. Mégis
muszáj, ha tetszik, ha nem. Engem például pont akkor rúgtak
ki a munkahelyemről, amikor a fizetésemre a legnagyobb
szükségem volt. Lakás, kocsirészlet, gyerektartás, valamint
egyéb adósságok. Nem kell ecsetelni, sok mindenki járt már
hasonló cipőben. Pedig tíz éven keresztül jól végeztem a
munkámat, s ez alapján joggal hittem, a vállalatnál
elégedettek velem. Talán nem is tévedtem, de mint a volt
főnököm mondta, válságos időket élünk, mindenkinek
szoritani kell a nadrágszíjon. Ez alól a cégek sem
mentesülnek, s ha nem tehetnek mást, hát a költségeket
faragják le a talpon maradás érdekében. Mellbevágott, hogy
ezt a költségsökkentést éppen rajtam gyakorolják.

Ott álltam tehát jövedelem nélkül, egy halom tartozással
a nyakamon. Az asszony sürgette a gyerektartást, tetejébe
még a fiam is engem akart pumpolni az anyja helyett.
Mégsem estem kétségbe, szakmai tudásomban és több éves
gyakorlatomban bízva fel sem merült bennem, hogy
hosszabb ideig munka nélkül maradhatok.

tovább>>>

Forgács László
SOSEM VOLT SZOMBATOK

Földre bámuló lámpák fényében
fürdik a hajnal.
Lassan veti le ruháját, s dobja az utca
keramit járdájára.

Fejemben vakuként villanó emlékképek
között találok rád,
látom, házad ablakából, lapulva
bűneink leselkednek a függöny mögül.

Számban sosem volt szombatok íze
éreződik, ízlelgetem még,
s szilánkosra tört csókok
kutatom elő homlokcsontom mögül.

Újra ott vagyunk, azon az ágyon,
hol foltos lepedőink jegyezték meg örökre,
agyam minden bugyrába nyomot hagyott
sóhajainkat, melyekkel egymást faltuk fel.

Fetykó Judit
A híd után

Alig fele él a régi gesztenyésnek,
de hajdan, összeborult lombsátra alatt
vígán, vidáman, hetykén szólt az az ének;
— ma mint kopott képről nézhetem magamat —
eltűnt a régi híd, alóla poshatag,
sárgás-zöld vizével alig sodró patak;
út, apró kövekből, mit vulkán égetett,
látat gyötrő, s mégis jó volt rajta menet
elábrándozni, tervezni jó előre.
A sors felét sem adta meg delelőre.

Végh Sándor
Kocsmacsend

...mélkodásom terét veszthe,
...m, torkom köszörülve
...banesz képekhez tornyosulok,
szédelő habok fölé könyöklődnek
mindennapjaim.

Gyűrött tegnapom vértezett robaja,
izzadó örömök kínlódó csikorgása
zúgó ármány, ömlő sikollyal,
csábító kéjjel hiteget hűségzavakkal
holnapokat.

Itt hallok a füstöt, rekedt morgást,
miközben pörköltfoltos térképek
között, piros kockákra kapirgálok
a légyiszkos tegnapot,
szinte ott vagyok,
s csak vagyok!

Ketykó István
Szekercéd élén

Csepeli Szabó Bélának

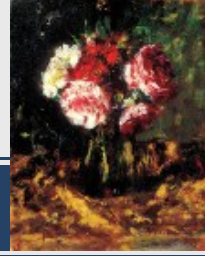
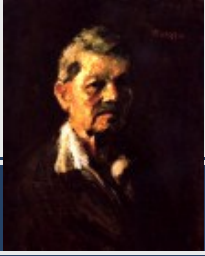
A napok forgácsait szedegettem
üres kosaramba
egyszerre csak
szekercéd élén
szétfröccsentek az éjszakák
s már zuhogott is rám
a fény -
e fényzuhatagban,
mosolyod ösvényén
indultam utamra...

Most véget ért az ösvény
vért permetez fejemre a nyár
és egyre sokasodnak halottaim:
apám, bátyám, anyám -
nyújtsd felém Veronika-kendőd
megtörlöm benne izzadt homlokom
s megyek tovább...

a vendég

festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

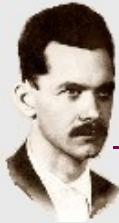
Baranyi Ferenc: Szín és fonák
József Attila: Levegőt
Juhász Ferenc:
A szívre tett kalap
Kajuk Gyula: Eltűnődő lakatos
Kamarás Klára:
Se előre, se hátra
Kovács Jolánka:
Apám, a túloldalról
Németh Tibor: Fuldoklás
Ódor György: A szabadságról
Pethes Mária: Hallgatsz...

2. oldal

próza, versek

Bárdos László: Felfüggesztve
Bodó Csiba Gizella:
Szieszta - hőségben
Fogács László: Egy állóhelyen
G. Ferenczy Hanna: Virágoskert
Kaiser László: Magyarok
Ketykó István: Helyváltozások
két kisfröccs után
Koosán Ildikó:
Hol keressek bölcsőt?
Kő-Szabó Imre: A vasutas
Lehoczki Károly: Vedd úgy
Lelkes Miklós: Giordano Bruno
Ligeti Éva: Nyári kétség
Mándy Gábor: Utolsó kívánság
Mester Györgyi:
Csiszolatlan gyémánt
Nógrádi Gábor:
Csak annyi csendet
Rózsa András: keresztúton
Sárközi László: Quo vadis?
Váradi József: A munka jó lesz
Végh Sándor:
Befejezetlen kérdés
Vihar Béla: Azték imádság

József Attila
LEVEGŐT!

Ki tiltja meg, hogy elmondjam, mi bántott
hazafelé menet?

A gyepre éppen langy sötétség szállott,
mint bársony-permeteg
és lábom alatt álmatlan forogtak,
ütött gyermekként csendesen morogtak
a sovány levelek.

Fürkészve, körben guggoltak a bokrok
a város peremén.

Az őszi szél köztük vigyázva botlott.

A hűvös televény
a lámpák felé lesett gyanakvóan;
vadvácsa riadt hápogva a tóban,
amerre mentem én.

Épp azt gondoltam, rám törhet, ki érti,
e táj oly elhagyott.

S im váratlan előbukkant egy férfi,
de tovább baktatott.

Utána néztem. Kifoszthatna engem,
hisz védekezni nincsen semmi kedvem,
mig nyomorult vagyok.

Számon tarthatják, mit telefonoztam
s mikor, miért, kinek.

Aktákba írják, miről álmodoztam
s azt is, ki érti meg.

És nem sejthetem, mikor lesz elég ok
előkotorni azt a kartotékot,
mely jogom sérti meg.

És az országban a törékeny falvak

- anyám ott született -

az eleven jog fájáról lehulltak,
mint itt e levelek

s ha rájuk hág a felnőtt balszerencse,
mind megcsörren, hogy nyomorát jelentse
s elporlik, szétperreg.

Könyvajánló

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA

3. oldal
próza, versek

Bányai Tamás: A nyertes
Bittner János: Zsánerkép
Csiki András: éhesen
Debreczeni György:
akit a halott almafák
Fetykó Judit: A város arcai
Kaskötő István: ...mert én egy
gondolkodó gyerek voltam!
Költő Nagy Imre:
Fekete kalászkok tallaján
Mészáros Márta:
Áldott szerelem
Péter Erika: Feltámadás előtt
T. Ágoston László:
Tíz igaz ember

4. oldal
elfeledettek

Komjáthy Győző
versek

5. oldal
klasszikusaink

Móra Ferenc
elbeszélések, versek

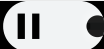

Mozart

21. zongora verseny
II. tétel

"Elvira Madigan"

Peter Lang zongora
Csehszlovák Rádió Zenekara

Óh, én nem így képzeltem el a rendet.
Lelkem nem így honos.
Nem hittem létet, hogy könnyebben tenghet,
aki alattomos.
Sem népet, amely retteg, hogyha választ,
szemét lesütve fontol sanda választ
és vidul, ha toroz.

Én nem ilyennek képzeltem a rendet.
Pedig hát engemet
sokszor nem is tudtam, hogy miért, vertek,
mint apró gyermeket,
ki ugrott volna egy jó szóra nyomban.
Én tudtam - messze anyám, rokonom van,
ezek idegenek.

Felnőttem már. Szaporodik fogamban
az idegen anyag,
mint szivemben a halál. De jogom van
és lélek vagy agyag
még nem vagyok s nem oly becses az irhám,
hogy érett fővel szótlánul kibírnám,
ha nem vagyok szabad!

Az én vezérem bensőmből vezérel!
Emberek, nem vadak -
elmék vagyunk! Szivünk, mig vágyat érlel,
nem kartoték-adat.
Jöjj el, szabadság! Te szülj nekem rendet,
jó szóval oktasd, játszani is engedd
szép, komoly fiadat!

1935. november 21.

Szinyei Merse Pál: Puszta gólyával.

Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhéthatár
IRODALMI EPRESKERT
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napköny Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Petőcz András
Péter Erika
T.Ágoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Fényt, Most.
Gondolkodók archívuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád
TARSKI BLOGJA

Pethes Mária
Hallgatsz...

Hallgatsz
mint róza bársonyán
a vércseppé vált harmat
Hallgatsz
mint a benne gyönyörködő holdsugár
és csillagokat faggat
mitől lett véres törtméz-színű arca
Hallgatsz mint kicsinyeivel avarban
lapuló sün bogárra lesve
Hallgatsz
mint a tó fölé lustán kúszó este
Hallgatsz
mint alvó száján lecsurranó nyálcsepp
Hallgatsz
mint ébredő ki ölelő kart keres
Ordíts mint fuldokló
vagy érthetetlen hangon
mint egy néma
Ordíts mint durván elhagyott
ki a fájdalomtól béna
Legyen bár vezeklő szavaktól
ajkad rezzentlen
Csak törd át a csend falát
törd át végre
egyszer helyettem

Kajuk Gyula
Eltűnődő lakatos

Ím, rozsdát virágzik a vaslemez;
szemem indák közt révedez,
bujkálnak, furcsán csavarodnak,
utat mutatnak csavargó agyamnak.
Egy titkos, varázsos kert lenne ez?
Á, csak rozsdálló vaslemez...

Nem könnyű felfedni néha a szépet,
mikor körülvesz a szenny, az enyészet...
Kutató szemem sivár bűnökkel szemezne,
ha épp nem egy vaslemez elemezne.
Végül is oly szép, oly megnyugtató,
mint hegyek alján a tiszta tó.

Gondolataim is tiszták, nem paráznák,
csak figyelem, a savmarta barázdák
ahogy bujkálnak, csavarodnak...
Sötétkéék mélyébe elvezetnek
e rég hengerelt vaslemeznek.
Ki tudja, mit hoz még a holnap?
Tán a végromlás művészetét?
A pusztítás mágikus igézetét?

Kovács Jolánka
Apám, a túloldalról

Ha szögesdrót, tudnod kell, hogy karcol, megsebez
erősen; nem terhatsz ki előle mindig, mondta apám.

Hosszú folyamat volt, hosszú és biztonságos, ahogy
mélybarna szemeiben égett a lassú tűz. Bármikor
belenézhettem, ott volt, és akár az örökmécses: nem pislákkolt
és nem lobogott. Lángjai csak léteztek, éltek – soha ki nem
derült, mi táplálja őket vajon.

- Megjöttél? – kérdezte apám, és szemeiben nevetve
perdültek táncra a lángocskák apró kis szikrái. De
azonnyomban helyükre parancsolta őket, és elkomolyodva
hirtelen előtörő, kétségbeesett sírásomon, gyorsan
felnyalábolt, a hideg előszobába vitt, havat hozott be a
markában, és alig érintve a befelé görbülő, megkékült
ujjacskákat, addig dörzsölgette őket szakszerűen, hogy mire
nedvesre sírtam az otthoni kék kockás pamutinge elejét,
enyhült a fájás.

tovább>>>

Baranyi Ferenc
SZÍN ÉS FONÁK

Azt vallja a gödény, hogy mindig absztinens volt,
a görény pedig azt, hogy bűze illatár,
az ítéletidő - úgymond - nem volt sosem zord,
s porló homok saját szava szerint a sár.

A sokaság pedig hallgatja ezt a kardalt,
csóválja a fejét és tengődik tovább,
megszokta, hogy azok csapják folyvást a nagy zajt,
kiknek a színe is eleve már fonák.

A "piacgazdaság" azt vallja: -
és közben oly mohó, mint a piaci légy.
De erre végre már mozdul a sokaság is:
koldulni nyitja ki légycsapó tenyerét...

Németh Tibor
Fuldoklás

Merültem folyóba, mélyvízbe és sárba,
közéletünk szélén hazugság mocsárba,
nem volt kapaszkodóm, s az ördög ráncigált,
amikor a vérem igazért kiabált,
ám Istenkeserve csak húzott lefelé,
ha becsület citált, rendre magam elé.

Gondolataimban ezek zakatolnak,
ám kezemből a szerszámok kihullnak;
már nem érdekel, mi volt, mi lesz,
párnámul szolgál e rozsdás vaslemez.

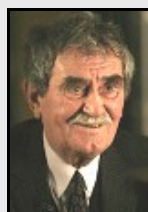
Kamarás Klára
Se előre, se hátra

se előre se hátra
mindig helyeden
egyetlen út vezet
a békés vég felé
mert kiköp gyomrából a sír is
ha nyugtalan világod égre csap
ha lángra gyúlna háborgó szíved
mit a halál se olt se csillapít

csak ez hiányzott
ez a bölcs:elég
gyerekként vén mindentudó
hiába voltam
(Voltam? Nem tudom)
megöregedve újra játszani
pótolni azt mi bepótolhatatlan
úgysem lehet

most úgy hiszem
hogy előre se hátra
csak a valóság utcáján haladni
s megélni mindig annyit kellene
amennyi van amennyit juttat ez a korcs idő
se előre se vissza

most éppen az eső esik
szép csendesen hull
és az élet múlik

Juhász Ferenc
A szívre tett kalap

Juhász Gyula ünnepén

A tél-alkonyi ég, a felhős világfelelet,
mint szakállas arcod feszül fölém,
szőrhagos fekete lobogó,
mint egy óriás ikon-arc a Zagorszki kolostor barlangíve kapuján,
Rubljov festette óriás Krisztus-arc-ikon
a harmincfokos hidegben.
Ó, hányszor kérdezték tőlem, hányszor barátok, idegenek,
nők, férfiak, fiatalok, öregek:

Nem tudom, hogy miként érzi más a száját,
aminek széleit gemkapoccsal zárták,
hogy törli meg arcát, egy lelki leköpött,
kinek szeme, rideg közönybe ütközött,
az a sok-sok megcsalt, s ma már reménytelen,
tud-e lázadni még, ha más tehetetlen.

A törvény rég halott, a szabadság hátán,
csak titoktetemek úszkálnak a Dunán,
házakban bujkál a rend, mint egy belvilág,
hol cselekvés helyett mormolják az imát,
s mint birkák bégetnek bárkit uralomra,
belefáradva, egy régi hatalomba.

Ódor György
A szabadságról

Már nincsen mit veszítenem,
és ez nékem a szabadság.
Mít árulnak ma, hirdetnek,
az bilincs. Mások akarják.

Nem sírom vissza a múltat,
de újból fáj, perzselődve
kamaszként látom magunkat
hatvanban, hetvenkettőben,

rockerként, fülelen hajjal,
élhetetlenül, s bolond szél,
mint egy forradalmi angyal,
a mítosz itt kavargó még.

Berúgok az ifjúságtól,
kiáltva, ennyi nem elég,
és a mérgeket kihányom.
Szabadság, el ne veszejtsél!

apja talán, bátyja, testvére, rokona?
Nem, mondtam válaszul, nem, nem, csak egyik csillag-ősöm!
És Babits Mihály azt írta rólad: homok, szélfújta alföldi
homok a versed,
az egyenletes pontsűrűség felhőviszálya csönd,
millimikronnyi kristálygolyócskák ködfelhője szita-rezgés,
alföldi homokpára-zászló
a szél hörgésben, vihar-hörbölésben.
Nem igaz, mondtam, nem igaz, nem, nem!
Hiszen te szenvedéssel és magánnyal viselő
roppant körülmény voltál, mindig viselő férfi,
akiben az asszonyiség testrózsa-felhője, virágoskert,
viola-vadon, liliom-erdő, rózsza-zuhatag, sziklazátony,
ünnepi temető, zöld búzaszentelés, éneklő fekete életrab-vonulás,
színes, lángoló és habzó és halott égitetek összsúlya Kozmosz,
akár a cellákból, kazettákból összerakott barna légyszem.

a vendég

Szinyei Merse Pál
festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költéség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
Nem volt más út
Bittner János: Nyári zápor
Kajuk Gyula: Az önvizsgálatról
Kamarás Klára: Születésnapra
Kaskötő István:
Új tüzet gyújtok
Lehoczki Károly: Azt az utcát
Millei Ilona: Szerelem
T.Ágoston László:
A négy lábú ember
Vihar Béla: Koppány estéje

2. oldal

próza, versek

Bányai Tamás:
Janikának jó dolga van...
Bárdos László: Messze még
Csiki András: én nem hittem...
G. Ferenc Hanna:
én nem hittem...
Juhász Ferenc:
GYŰRŐDÉS-ÉJSZAKA
Ketykó István:
Összefüggések láncolatában
Költő Nagy Imre:
A nap ostoros legénye
Kő-Szabó Imre: Szabadnap
Kovács Jolánka: Virradat
Lelkes Miklós: A halász
Németh Tibor: A nyár halála
Ódor György: Kánikula
Petőcz András:
A NŐVÉREM, AZ IRMA
Uhrman Iván:
HELYZETJELENTÉS

3. oldal

próza, versek

Kaskötő István Új tüzet gyújtok

Mérföldek ezrein túl, egy más világban,
lázadó szívvel gyújtok új tüzet,
míg ti tömjénes cifra körmenetben,
imádjátok petrifájd jobbát,
nem a nagy királyra emlékezem,
azt megteszitek ti, igaz hívek!
--mert divat most újra a szent imádat...
Kertemben örök-láng ég, amíg élek,
a felkoncolt ezerek emlékének.

A Testvéreknek ég e láng,
kik csak egy törvényt tudtak.
Éltek mint apáik
s áldoztak puszták szabad
népeként az ősi isteneknek...
Hitük erény volt, majd bűn lett
s a bűnösnek... pusztulni kellett.

Míg Vajk, az ifjú király,
gögös papok, idegen urak lábánál
keresztvíz alá hajtotta okos fejét,
már gyűltek a hittérítő hadak,
-- tán éppen Tesszár mezején, --
hogy karddal, karóval... nem bibliával,
új isten, új hit, új rend, új törvény
nevében pogány magyart irtsanak.

Azóta is, az ezer véres év alatt,
-- dicső történelem-- mondják,
a nemzet nevében ölte
magyar a magyart.

Mennyi szenvedés, mennyi jaj!

Égjen e láng... - míg élek -
elveszejtett pogány ősök,
karón pusztult jobbágy,

Könyvajánló

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáda
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány

Bodó Csiba Gizella:
Egyetlen cseppben
Fetykó Judit: Egy villanás
Forgács László: Nyárcsinálás
Köves József: Nyuggerpóker
Mándy Gábor:

A távozó kedveshez
Mészáros Márta: Kényszer
Nógrádi Gábor:
A FELEJTÉS KEZDETE
Péter Erika: Metaforák nélkül
Pintér László:

Hogyan lettem milliomos
Rózsa András: freskótöredék
Sárközi László:
Nehéz tollam aláhull
Váradi József: Ha baj a lefekvés,
Varga Tibor:

HALDOKLÓ CSILLAG

4. oldal
elfeledettek

Tárkányi Béla
versek

5. oldal
klasszikusaink

Gárdonyi Géza
próza, versek

6. oldal
gondolatok

Vásárhelyi Mária
Túllépve a mai kocsmán.
*

Krémer Ferenc
A IV. köztársaság.
Szempontok egy elkerülhetetlen
vitához.

Saint Saens
Morceau

New Yorki Hárfa Együttes

bogomil paraszt,
lázkodó, vándor céh-legény,
bujdosó kuruc, Jakobinus barát...
mind megannyi jobb sorsra vágyó
testvér emlékének.

Baranyi Ferenc
Nem volt más út

id. Tatai Józsefnek

I.

A győztes hit papokkal érkezett
s csak szép szavakban jött vele az Éden,
ezért István s az áthangolt sereg
magát mosdatta Koppány szégyenében.

Így lett a rendszer életképesebb.
A túlszabott ígéreték fejében
levágott néhány túlhevült fejét
kivágott múltja ellensúlyaképpen.

Nem volt más út: az Istent félni kellett,
mert a megszerzett földön élni kellett
a jószomszédság kompromisszumában.

Ezért meg nem gátolhat senki abban,
hogy a pogány időköt elsirassam
s a véreskezű királyt áldva áldjam.

II.

Tűnődni már nem érdemes azon,
hogy testvérharcokban ki ölt először,
hisz mindenütt a búza és a gyom
versengve nő pártatlan anyaföldből.

Forradalom, ellenforradalom
volt itt elég. Nem képes vérözönből
kilábolni, csak az a hatalom,
amely övéinek is odadörgöl.

Önérdékét seholye látja rögtön
a sokaság - miért mentegetőzzön,
ki úgy csapott, hogy létre verte népét?

István időtlen trónján addig ül,
amíg viszonylag szétötretlenül
borulhat ránc az augusztusi kék ég.

BARÁTOK VERSLISTA

Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétátár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napköny Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Ágoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád
TARSKI BLOGJA

Kamarás Klára
Születésnapra

Kaskötő Istvánnak

Gondoltál arra ötvenhatban,
hogy lesz kétezren túl is év?
Bíztál-e lelked mélyén abban,
hogyan eljön majd egy csendes rév?

Ki számolt akkor ennyi évvel?
Idő se volt rá, csak remény,
hogyan az ember mit, s mennyit ér el...
...de másról szól e költemény.

Hogy becsapott a Sors? Be. Mást is.
...de ég a tűz, s a láng lobog.
Kétezer tizenegy van máris,
hát azzal legyünk boldogok,
amit megértünk, és megértél,
és mert sok másnál többet értél.

Kajuk Gyula
Az önvizsgálatról

Magukba nézni csak a bátrak mernek,
mert csontokkal és bűnnel teli vermek
dohos leheletétől meghőköl a gyáva,
ki a lélek legmélyébe mégis betekint.
Csak az igazán elszánt hozza napvilágra,
ássa ki magából porladt tetteit megint,
éli át újból s újból azt a régi kínt...
Hiszen sokszor nem is bűn volt,
még csak nem is vétség...
mindössze a jóra való restség,
mely idáig elvezetett,
mely miatt most véres körmökkel
kaparhatjuk arcunk, mely a becsületre
soha többé nem lesz aranyfedezet.

Lehoczki Károly
Azt az utcát

Vihar Béla
Koppány estéje

A fakupát a kőasztalra vágta,
és görcsbe rándult inas, mongol arca,
csapdosta medvevállát hajfonatja. –
A benyílóban füstölgött a fáklya.

Mi lesz a magyar? – e kérdés gyötörte:
lám, betörik, mint a pusztai kancát,
s ezért özönlik az idegen papság,
hogyan önvesztébe, szolgaságba lökje.

Hát ezt akarja Gejza fene fattya?
Szabadság helyett kínálna ekéket?
Már lekergették lováról a népet,
az őskötést a gaz Vajk megtagadta.

Ily fájdalom dúlt háborgó haraggal
Koppány szívében. Siratta a berket,
hol hajnaltájt lágy szűzek énekeltek,
s ősz táltosok forogtak pőre karddal.

Most meg a halál rút istenét hozzák,
hogyan lábánál sunyítsunk gyötrellemmel –
így sajgott kínja – hisz az új hit nem kell,
ha lángözönbe fullad is az ország.

A tölgyesekből hangja kélt a szélnek,
s féltérdre bukva, mint kit tagló vert le,
döbbenet látta: síri mélybe veszve,
sámáni árnyak tépik a sötétet.

Kitört az éjbe, megborzongott titkán.
Fény lobbant, tornyok... Nézte iszonyodtan:
valami új kezdődik, s a magosban,
a Sors üllőjén kovácsolja István.

S a távolból, akárha kúrthang szólna:
a ködgomolyban századok füstje száguld,
és csikordulva, ropogva kitarult,
vaspántos kapujával, Európa.

T.Ágoston László
A négy lábú ember

Sötét volt még a szobában, csak a televízió apró, piros
készenléti fényjelzője világított szemben, a szekrény sor
polcáról. Az utca felől se hallatszott különösebb zaj. Nagy

Azt az utcát estelente látom...
Fujtott a nap, a por és a vágy.
A folyóhoz robogtunk rajta át
villámló fekete motorkerékpáron.

Előttem dalolt a legjobb barát.
Vállamon szőke sörényű vad szerelem
lobogott. Zokogtam. Idegen
földeken rohantunk messze, tovább.

Mily utakat kellett azóta bejárnom!
- s a hús folyót máig nem lelem.
Lángoló utcán robogsz velem
este, ha szikrát hány rám az álom.

Millei Ilona
Szerelem

Szépséges szerelem száll a hegyek fölött,
földet ér, megbújik egy vadrózsa mögött.
Tollászkodik, csak úgy ragyog a szárnya,
neki bókol a csend, s a rózsá virága.

Gyenge még, fiatal, félelmében reszket,
a forró nyári éjtől vár hűvös kegyelmet.
Az puha leplevel lágyan betakarja,
de legszebb álmait magának akarja,

felkelti hát, hogy holdfényes tánca hívja,
dúdol neki, vad hévvel magához szorítja.
A szerelem szárnyal, száll a felhők fölött,
s csak ott veszi észre, hogy szárnya eltörött.

ritkán egy-egy elkésett, vagy korán ébredő autós kocsija
búgott föl az ablak alatt. Korán van még — gondolta.— A
buszok se járnak. Vissza kellene aludni, mert különben egész
nap olyan bágyadt, fáradt lesz, mint egy alvajáró. Lám, az
asszony is olyan édesdeden fújja mellette a kását, hogy vétek
lenne fölébreszteni. Nem is teszi, — határozta el magában —
csak csendben kimegy könnyíteni magán, aztán
visszakéredzkedik az álmok országába.

Óvatosan kicsusszant a paplan alól, és a papucsát
igazgatva indult volna az előszoba felé.

[tovább>>>](#)

Bittner János
Nyári zápor

a bogarak a föld alatt
remegve rázták csápjukat
az asztalon koppant a jég
ijesztő zölddé vált az ég

mikor láttál ilyen nyarat
nyomasztó volt hogy nem maradt
helyünk az udvaron, felénk
rohant a felhő mint a vég

fáradt vagyok a torkomat
feszíti kínzó gondolat
nehéz csomag a negyven év

de szélben szálló rongydarab
a szívemet szúró harag
ha újra tiszta lesz az ég

a vendég

Uitz Béla
festőművész

2011. szeptember 20.

"Vétkesek közt cinkos, aki néma" Babits Mihály

X. évfolyam 9. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költés házjárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Fetykó Judit: Felajánlás
Forgács László:
Ellenkező irányba
Gligorics Teru: Röhögök...
Kajuk Gyula:
A fájdalom játéka
Kaskötő István:
Néhány szó a hazáról.
Kocsán Ildikó: A Természethez
Lehoczki Károly:
Trágár könyörgő
Millei Ilona: A vándor
Németh Tibor: Önvédelem
Pethes Mária:
Oh, Shelley bús szíve
Pintér László:
Vajaskifli kávéval
Szilágyi Domokos: Magyarok

2. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Trónkövetelő
Bárdos László: Sirató
G. Ferenczy Hanna:
Egy szürke ház
Kamarás Klára: Hajnali blog
Nógrádi Gábor: Történelem
Rózsa András:
zúzmars szivárvány
Sárközi László: Költészet
T.Ágoston László: Erős Jóska
Uhrman Iván: Tigris és kandúr
Zsidov Magdolna: Türelme

3. oldal

próza, versek

Andrassev Iván: Özön
Bodó Csiba Gizella:
Szeptemberi szorongások

SZILÁGYI DOMOKOS MAGYAROK

*...ez örült sár, ez istenarcú lény
(Vörösmarty)*

*Isten, küldd e helóta népre
Földed legszörnyűbb zsarnokát,
Hadd kapjon érdeme díjába'
Jármot, hátára kancsukát!
(Petőfi)*

Cigány egy nép. Nem hogy tudatlan,
nem az a baj: nem is akar
tanulni! -- Bárgyú zsidódatban,
másfélezer éve, míg vihar
zúgott körötte (tudniillik
a szellemé), ül bávatag;
igricsei -- míg múlton múlik
az idő -- fölvonítanak
olykor; a `jobb nép` vigad sírva,
hogy "hajh, a régi szép idők!",
s hogy aszongya: "így volt megírva"
s hogy aszongya: "hajh, azelőtt" --
és így tovább. --

Melyik úristen
írta meg így? mikor? hova?
hisz tohonyaságban térdiglen
caplatott már Árpád lova;
eszik, iszik, ölel és alszik
"az istenadta nép" rogyásig
s robotol nyögve (égre hallszik)
-- mit néki `más`, mit néki `másik` --,
méri magát a sárga földdel;
az okosabbja is azért járt
tanulni külföldön,
hogy vettessék Gyulaférvárt
le a toronyból! fű se zöldell
síráján, mert sírja sincs: a hon
ennyi -- vagy volt csak; a modernje
kimegy, kitanul és kitűnik

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj úján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáda
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe...
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány

Ketykó István: Bakter-dal
Juhász Ferenc: A vedlő
aranycsipkeláng-oszlop
Kő-Szabó Imre: Szabadnap
Kovács Jolánka: A nap
Mészáros Márta: Saját idő
Ódor György: Szabadalom

4. oldal elfeledettek

Szalay Fruzina
versek

5. oldal klasszikusaink

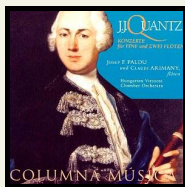
Gyulai Pál
versek, próza, kritika

6. oldal gondolatok

Aszalós Sándor
Supplex Libellus Valachorum.

Néhány adalék a Kertész
vitához.

Krémer Ferenc
A IV. köztársaság.
Szempontok egy elkerülhetetlen
vitához

J.J. Quantz
Flute concerto. D Major
I. Allegretto
Berlini Kamara Zenekar.
H. Schunk vezényel
E Gruenthal, Flute

és szétszóródik, mint a pernye,
és anyanyelvének betűit
mintha bal kézzel írná már; a
nyelve hánytató makaróni,
és a haza emléke pára
(isten, ki tudná fölsorolni
e sok miért -- miért-nemet!) --
nagynéha, talán, meglehet,
hogy izzón szívébe hasít:
élnék -- ha élnék -- rokonok
a Kárpátoktól le Vasig;
s itt benn és odakünn konok
dühvel marják egymást: mit elvet
az egyik, az a jó az ellen-
félnek; s egy-gyöngyünket, a nyelvet
disznók elé szórjuk, a szellem
őret hátulról ütjük föbe,
mint se tatár, török, se német
nem bírta, és "tejfoggal kőbe..."
s szánk a másik száját enné meg -- --
cigány egy nép, nem `tesz`, csak jajgat,
hogy ez s az `eladta` magát,
és az s ez el fogja előbb-
utóbb.

Feleim, vigasztalhat,
hogy jól becsapja a vevőt.
Véres porond. Korlát, se gát.
Önkéntes gladiátorok:
egyik a másra acsarog
és támad újra, újra, újra,
s az öregisten hüvelykujja
lefelé bök -- rajt, hejjhujja!

Nyomunk a szél porral befűjja.

Hát ezek vagyunk, magyarok.

Kolozsvár, 1974. július 12.

BARÁTOK VERSLISTA
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archivuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Koosán Ildikó
A Természethez

Kaskötő István
Néhány szó a hazáról.

Nincs más, akit szolgálni érdemes!
Kíváncsiságom hajszol, és keres
más tisztelendő eszményképet itt,
s nem érnek fel teremő létedig.

Ősrobbanástól tér-időnkön át,
génekbé kódolt ősharmóniád
lesi az ember érthetetlenül:
Az egyszerű oly összetett belül.

Ha voltam, létem érte létezett,
ösvényt nyitottál, tiszta kék eget,
hitet kerestem benned, és hazát,
azilum voltál annyi éven át.

Alkonyomban is kérlek szüntelen
Társam, Barátom, Hitem, Istenem,
légy kísérom a deres réteken,
míg kőfolyamba torkol életem.

Gligorics Teru
Röhögök...

- Kislányom, meleg bugyit, fúj a szél, esik a hó, egy nap megbánod! - szólt rám anyám hatéves koromban.

- Madárkám, sapka nélkül ebben a hidegben! Majd megbánod! - kiabált utánam nagyanyám.

- Terukám, ne úgy fogd a kapát, úgy jársz mint öreganyád, elferdül a hátad! – rötta nagyapám tízéves unokáját.

- Ha ilyen görnyedten ülsz, húsz éves korodban kétrészt fogsz járn! – szólt rám a tanárnóm.

Bántam is én, hiszen létezik olyan valami, amitől egy gyerek megjíjed? Ja, persze, medvék az ágy alatt meg ilyesmi, de örökké élünk, nem? Csak a nagyon öregek halnak meg, amikor már nincs életkedvük, hol vagyok én még attól, hiszen nem is biztos, hogy felnövök. Igaz, a barátnóm, a Mariska már tizennyolc éves, lám rajta eljárt az idő, talán mégis van valami benne...

Azután egy "igazi" munkahely, méghozzá kocsmában, igaz, néha három napot is kellett dolgozni alvás nélkül, de hát ki veszi azt észre? Én nem. Anyám végre lefektetett utána, alig vártam, hogy elaludjon, máris kiszöktem az ablakon, a barátok, barátnők vártak, nagy muri volt.

tovább>>>

Millei Iona
A vándor

Vándor vagyok, uram! Nem tudok pihenni,

Elitéltek majd érte tudom, de mit tegyek.
Hazám már régen,
olyan, mit elvártok tőlem, nincs nekem.
A kis falut, hol születtem,
eltörölte a bölcs a közigazgatás,
ami maradt az is fájón idegen.
A nagyutcára már rá sem ismerék.
Hol régen a sok büszke karcsú akác,
édes-émlékes cirmos eper, meg nyárfa állt...
Most semmi!

Magányos, borzas varjú károg
a csupasz villany póznán...
Kár, kár, kár...
Gyermekkorom kis hazája volt-nincs
s károg a varja...
nem a múltat, a jelent siratja.
KÁR.

Az öreg temetőt felverte a gaz.
Fejfák, régen-holt ősök emlékeztetője,
-nevekkal, mint engem tart számon a világ-
már térdre rogyva porlad.
Útját vesztet hangya sietve fut rajta át,
keresve, kutatva, mint jómagam,
hazátlan, hontalan.

Ez lenne hát, hol *élni és halni kell?*

Dölt kerítés mögöl gyanakvó szempár kísér,
Nincs se adjon, se fogadj isten...
Sem ember, sem föld itt engem
nem takar, nem ápol.
Megyek lehajtott fővel, én az idegen,
mint a kitagadott, a szülői házból.

Barát sincs már,
vagy holt, vagy részeg,
vagy szégyen piritja,
hogy még mindig megvagyok,
jobb lenne tudni talán,
-ha már sem hazafi sem hívő
nem lett belőlem, -
hogy csak voltam,
leírva, elfelejtve mint selejtes árú
a vesztség oldalon.

Hazám, hol otthonom...
Otthonom, hol a kalapom
a szögre akasztom.
Hazám ez az íróasztal
álmok szülője, temetője...
Ez a cellányi szoba,
a néma-írott társak a könyvespolcomon.
Hazám a szó. A Nyelv.
Az még megmaradt, minden más
csak emlék, jó is nem is.
Ez az élet. Nem panaszkodom.

Bűnöm, hogy élek. Halni kellett volna tán,
októberem ködös hajnalán...
De még élek, - ez már visszavonhatatlan -
s ha majd lejár az időm,
egy kedves-idegen

árva hajlékban nem tudok nyugodni,
tűzd ki hold-lámpásod, hogy utat mutasson,
szítsad nap-máglyádat, meleget is adjon!

Hajnali harmattal szomjamat oltsad el,
édes gyümölcsökkel éhemet verjed el,
mikor örök vágyról a tücsök hegedül,
társat is adj, uram, ne legyek egyedül!

Koldus vagyok, uram! Üres a tarisznyám.
Zúgó szélviharban eloldom paripám,
villámok fényéből kovácsolom kardom,
vetést verő zápor kísér az utamon.

Adj lelkemnek erőt, hadd szálljak szabadon,
virágszirom legyen minden gondolatom,
csillagtűzzel áldj meg, mikor elindulok,
te tudod, ó, uram, magam elől futok.

Németh Tibor
Önvédelem

Járdán fekvőn, ha átugrok,
visszalépek: bele rúgok.
- Utamban vagy mocskos féreg!

Mások jönnek: megdorgálnak,
száz undorból jön a látszat!
Megszánom és visszamegyek.

A bámészok körénk állnak,
mentő vinnyog: rendet vágnak.
Megverték tán? Élesztenek.

Az elsőt tán én ütöttem,
talán fejét is bevertem,
kirakatba már így esett.

Sziránahang: járőrfények
- Ő támadott, én csak félek!
Falhoz dőlnek a nézetek.

Hogy most mi lesz, azt kitudja,
rúgjak-e még, ha más rúgja?
Ő a bűnös: élém esett...!

Kajuk Gyula
A fájdalom játéka

A fájdalom itt bent motoszkál.
Bütykös ujjával rátapint

takarja majd rám a szemfedőm.

Lehoczki Károly
Trágár könyörgő

Nyúlszájú istenek húzzák a
talp alá valót.
Miatyánk, ki vagy a
sárban, légy urunk
a hömpölygő szeszekben!
Koccintásunk harangkondulás,
vágyban, táncban könnyebbség
testünk ecetes íze.

Hej, pörgess!

Hej, forgass!

- ropjuk, járjuk torz ütemét
a pogány daloknak.

Asott gödrökön
bukdácsol az ének, tétován,
mint bordás hason
motozó szerelmes
tenyér.

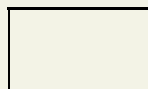
Hej! - nyomorék, rút, gyönyörűséges
futam az élet,
szólít a táncra, harangmennország
kondul a homlokon végig
ahogy húzza a száj az arc
kötelét.

Mosolygó holdpára-testem,
kutasd, kié e pokolból
mentett ritmus,
ki az, ki szóra bírja még
a szív farkastorkát?

Fetykó Judit
Felajánlás

... sose látnám a színek millió árnyalatát
ujjam nem mozdulna tűt vezetve
csipkét varázsolni a semmiből
többet nem mehetnék fel semmilyen hegyre
sorolhatnám ha csak ennyi lenne vagy bármi más
mindent odaadnék
csak bal kezéd két ujjával elsimíthatnád hajad.

minden érzékeny idegre;
próbálgatja sorra mind
mire jajdulsz jobban:
Nyomásra? Hidegre?

Aztán álnokul elcsitulva
megbújik csendben valahol,
hallgatja: a testben hogy dalol
a megkönnyebbülés;
várja a védtelen percet;
s ha múltban van már
a könnyed szédülés,
(Ó, sister Morphine,
el ne haggy!)
kezében újra ott a kés.
Már örökre foglya vagy.

Pethes Mária
Oh, Shelley bús szíve

Roncskorban élünk. Színes korszok
közt keresgélünk, pedig oly mindegy
formája, színe, ha megromlott a kút vize.
Vak nap tapogatja a romló fényeket.
Vihar előtti nyugalommal halszagú szél
somfordál a kertbe, hogy az érték bokrokra
aggatott elszürkült fehérenműjét kilesse.
Ím eljött az óra, oh Költőtársak,
hogy feltörjük századfordító emlékeinket,
és fából faragjunk királyfit rájuk,
belehallgatózzunk az idő bűgőcsigájába,
fészkünkbe hordjuk a jóság szalmaszáleit,
és csőrüket a világot jelentő rombuszra tató
versfiókákat megreptessük.
Szegénykéink, nem ismerik a nehézkedési erőt,
fogalmuk sincs, mi vár rájuk, ha kiröppennek
Közép-Kelet-Európa szórványos erdőibe,
és ott a csend kígyófészkébe zuhannak.
Egy napon vészterhesen megdobban a világ
túloldalán az Adonisz kéziratába csomagolt
bús szív, hogy felhívja az emberek
figyelmét a költészet isteni eredetére.

Pintér László
VAJASKIFLI KÁVÉVAL

Az idő kalapos férfi kilépett a folyosóra, behúzta maga
mögött, majd kulccsal bezárta lakása ajtaját. A virrasztólámpa
adta gyér fény mellett nem láthatta a földön fekvő férfit, így,
amikor elment mellette, rálépett a kezére. Hatalmasat ordított
a fekvő alak.

- Elnézést kérek – motyogta a kalapos – és
odacsoszogott a villanykapcsolóhoz: benyomta a fehér
gombot, fény öntötte el a folyosót. Jól öltözött, kopasz,
szakállas férfi feküdt előtte.

- Ūristen! – nézett a szerencsétlen öregre, emez. –
Elcsúszott? Elesett? – tette fel a haszontalan kérdést, a vele
egyidősnek látszó férfinak. – Mikor történt ez? Miért nem
kiabált segítségért?

- Kiabáltam – volt a válasz, de senki se jött segíteni. A
lakosok már előbb elmentek dolgozni, az itthon maradtak
meg vagy betegek, vagy öregek, mint én vagyok. Legtöbbje
süket. Maga se hallotta a kiabálást!

- Nem, de én nem is hallhattam, mert a konyhában
vacakoltam a kávéfőzővel.

tovább>>>

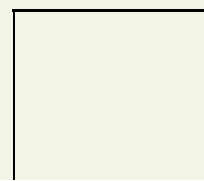
Forgács László
Ellenkező irányba

dalt kiáltok
direkt süket füledbe
szemeidből
kiszökik a vasárnap délután
nehéz egyedül
átgázolni a terek
pocsolyáin
kezed keresni
újra ismerkedem az
ürességgel
te pedig a villamoson
ringatózol
elborult elméjű síneken

a vendég

Tornyai János

festőművész

[Következő oldal>>>](#)

[Click here to add text.](#)

2011. október 20.

"Vétkesek közt cinkos, aki néma" Babits Mihály

X. évfolyam 10. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Ady Endre: A muszáj Herkules
Bodó Csiba Gizella:
Miről szólok?
Fetykó Judit: Kékszakáll
József Attila:
Ős patkány terjeszt kórt...
Kajuk Gyula:
Zebegényi kertben
Lehoczki Károly: Kötés
Millei Ilona: Apokalipszis
Nógrádi Gábor:
Homályos a szó?
Pápay Aranka: Lejárt szolgálat
Rózsa András: őszi elégia

2. oldal

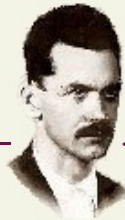
próza, versek

Bányai Tamás:
Konyhabirodalom nagymosás
ünnep
Bárdos László:
A baleset közelében
Bittner János: Úton
Forgács László:
Október-szikraár
G. Ferenczy Hanna: Őszi idil
Juhász Ferenc:
Ős-szélben gesztenyeák
Kamarás Klára: Amálka virágai
Kaskötő István: Őszi reggel
Ketykó István:
A tékozló fiú monológja
Németh Tibor:
Lelkemben valami
Pethes Mária: Trója
Sárközi László:
...a higanyszínű tó...
T. Ágoston László: A tógazda

3. oldal

próza, versek

József Attila

Ős patkány terjeszt kórt...

Ős patkány terjeszt kórt miköztünk,
a meg nem gondolt gondolat,
belezabál, amit kifőztünk,
s emberből emberbe szalad.
Miatta nem tudja a részeg,
ha kedvét pezsgőbe öli,
hogyan iszonyodó kis szegények
üres levesét hörpöli.

S mert a nemzetekből a szellem
nem facsar nedves jogokat,
hát új gyalázat egymás ellen
serkenti föl a fajokat.

Az elnyomás csapatban károg,
élő szívre mint dögpre száll -
s a földgolyón nyomor szivárog,
mint hülyék orcáján a nyál.

Lógatják szárnyuk az ínségnek
gombostűjére szúrt nyarak.
Bemásszák lelkünket a gépek,
mint aluvót a bogarak.
Belsőnk odvába bútt a hálás
hűség, a könny lángba pereg -
úzi egymást a bosszuállás
vágya s a lelkiismeret.

S mint a sakál, mely csillagoknak
fordul kihányani hangjait,
egünkre, hol kínok ragyognak,
a költő hasztalan vonit...
Óh csillagok, ti! Rozsdás, durva
vastőrökül köröskörül
hányszor lelkembe vagytok szúrva -
(itt csak meghalni sikerül.)

S mégis bizom. Könnyezve intlek,
szép jövőnk, ne légy ily sivár!...

Könyvajánló

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj úján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tensz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
BARÁTOK VERSLISTA

Baranyi Ferenc: Amig-addig
Gligorics Teru: Hajléktalan
Koosan Ildikó: Bárzongorista
Kovács Jolánka: Mozi
Lelkes Miklós: Frányán ferdült
közmondások
Mester Györgyi: Fura kis kaland
a pesti éjszakában
Mészáros Márta: Mikor nem
szeret...
Ódor György: Valaki mindig
Péter Erika: Sillabusz
Pintért László: Az öregedés
korral jár...
Végh Sándor: Baráti kör
Zsidov Magdolna: Ütközet

4. oldal elfeledettek

Dutka Ákos
versek

5. oldal klasszikusaink

Bródy Sándor
novellák

6. oldal gondolatok

Fleck Zoltán:

Mi lehet, mi legyen? –
A Fidesz utáni világ víziója

Megjelent
Kamarás Klára:
"Derült égből..."
című novellás kötete.
Infó itt.

Weiner Leó
Magyar népi táncok.

III. Andante
Miskolci Szimfonikus Zenekar
Kovács László vezényel

Bizom, hisz mint elődeinket,
karóba nem húznak ma már.
Majd a szabadság békessége
is eljön, finomul a kín -
s minket is elfelednek végre
lugasok csendes árnyain.

Ady Endre A muszáj Herkules

Döltömre Tökmag Jankók lesnek:
Úgy szeretnék gyáván kihúynyi
S meg kell maradnom Herkulesnek.

Milyen hígféjük a törpék:
Hagynának egy kicsit magamra,
Krisztusuccse, magam megtörnék.

De nyelvelnek, zsibognak, űznek
S nekihajtanak önvesztükre
Mindig új hitnek, dálnak, tűznek.

Szeretném már magam utálni,
De, istenem, ők is utálnak:
Nem szabad, nem lehet megállni.

Szeretnék fájdalom-essen
Bujdosni, szökni, sírni, fájni.
De hogy ez a csürhe nevensen?

Szegény, muszáj Herkules, állom,
Győzöm a harcot bús haraggal
S késik az álmom s a halálom.

Sok senki, gnóm, nyavalyás, talmi,
Jó lesz egy kis hódolás és csönd:
Így nem fogok sohse meghalni.

Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétatár
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Batta Eszter
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradai József

Naplók, jegyzetek. (blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archívuma
KAPCSOLAT
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Rózsa András
ősz elégia

lenge ködbe öltözött
este a borzas fák között
sa sejlík

fekszel hanyatt
pihés szivárvány ível kagylós köldököd alatt
összezárt combok érett lágy kebel
harmatos az ösvény
érted esdekel
hogyan fuss rajta hozzám

vagy csak én hiszem
átvarázsolni éned tűzön vízen

a dunán könnyű pára a nyárfán levél lebeg
reszket finom kocányán mint hajszolt idegek
ritmusára a kéz meg-megremeg
a szív ki-kihagy
de te messze messze vagy
kontyolod éppen zuhatag hajad
majd leengeded hadd hulljon álmatag
tekintetek elől takarni válladat

tükör ránc fintor
ősz szál
fintor megint
és a karcos őszi reggel hűsével meglegyint

kilépsz a tájból
elillan melled combod köldököd
tépett gyolcs a köd a rótt folyó fölött
és minden nevén neveztetik
út az út
és hegy a hegy
az út a hegyről a völgybe megy
a hajnal káprázata is elinal
hiányod sistersgő fájdalomai

már mustízü ágyékod sem ejt rabul
hatvan felé az ember kijózanul

Pápay Aranka
Lejárt szolgálat

Nyikordult a kertajtó, amikor Teréz a megrakott vékát
csípőjére szorítva visszafordult, hogy behúzza maga után.
Megállt egy percre, tekintete végigpásztázott a gondozott
ágyásokon. Az idén gyönyörű volt a zöldborsó, de amit nem
szedett le időben, az leszáradt. Az uborkát meg nem kellett
volna öntözni, azt mondják, azért lett keserű.

– Annyi baj legyen, vettem a piacon, ők is megtehetik
majd – vont a vállát, elindult a ház mögöl, fel a veranda
lépcsőin. Innét már kilátott a kapu felé, ki a néptelen utcára.

Millei Ilona
Apokalipszis

sak a virágok szirma hullt,
dben megszöktek a színek,
hullt a látóhatárra,
szürkévé olvadt a mélyzöld liget.

Futott a víz, forrt és bugyborékol,
kén- és dögszaggal terhes levegő
kényszerült a lomha széllel tovább.
Dermedtté tette lelkünket az ónszívű idő.

Végül csak keselyűk maradtak,
sok horgas csőr, görbült karom,
taposták, tolták egymást, s tort ült
hullák szemén a győztes hatalom.

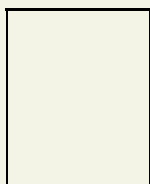

Lehoczki Károly
Kötés

Rövidek ezek az esték.
Mire átkötözöm sebeim,
hogyan vértől lucskosan omoljon eléd a versem,
- bár, mondják, rám férne némi vígság,
frissen buzgó vérpiros betűk halottfehér papíron,
lobogó meleg szín fájdalmas rímeimre-
mire elszorítom a tegnapot
s az üzletek, adók, tartozások között lüktető
lázás máról az átgenyedt kötést sziszegve lebontom,
mire a visszaköszönés nélküli találkozások sorra kifakadnak
s elfolynak a rontó, semmibe dülledő tekintetek,
mire kitörlöm a kicsinyes bosszúk fekélyeit és ajkamba harapva
sorra veszem valamennyi sajgó kelevényem, végül
tisztába pólyálom magam, ahogy anya gyermekét,
addigra bizony igen-igen későre jár.
Addigra már olyan késő van, hogy szinte túl korán.
A holnap még csak sejtés, zsidbadt tagokban rémlő
ezernyi volt kezdet, már majdnem tudás,
de még nem az. S épp ezért remény?
Hány holnap hullott el! Mögöttem ígéret hegyek,
kopár,

sziklás,
felsebzett táj.

Rövidek ezek az esték, - a most
tegnap és holnap határán. A vers átvérzett,
lefejtett gyolcs, - s mondd, miből kerül tiszta,
gyógyító kötés?!

Kajuk Gyula

– Korai még az idő – nyugtázta a csendet és belépett a konyhába. Letette a friss zöldségekkel teli kosarat, aztán átment a lakásba. Még egyszer átnézte a pénzes kazetta tartalmát, a pontos elszámolást, aztán gondosan elfordította a mívés zár kulcsocskáját.

Előbb a hálószobát rakta rendbe, felhúzta a tisztát párnákra, paplanokra a legszebb damasztból. Amit egy hete lehúzott, az már frissen, bevasalva rendre a szekrényben lapult. Begyakorolt mozdulatokkal még egyszer letörölgette a port a nappaliban is, aztán tiszta kötényt kötött és hozzáfogott a ragyogó konyhában elkészíteni az utolsó ünnepi vacsorát.

tovább>>>

Nógrádi Gábor

HOMÁLYOS A SZÓ? CSAK A TÉR A SÖTÉT,

hova tör, csak a szív kusza rajzolatú,
csak a szomjú baromnak nem nyíl' a kapu,
ha megégetett gazdát altat a vég.
S míg zöld bögölyök lepik barma szemét,
növényben a dús klorofil szomorú:
rothasztja magát fű, pitypang s a lapu
lelapul, míg testét föld szedi szét.
Homályban szemedet nem látja a szem,
de húsod idegpályám szeli át,
s értem, hogy van kenyér, bár én nem eszem;
és vágyom öledben az ölnyi anyát.
Hát éles a szó, s ha iránya hamis,
ne a szót vedd, ám a homályt, s magad is.

1968.

Fetykó Judit
Kékszakáll

Komor vár a sziklaormon,
felette felhők, s a tág végtelen.
Ez a Kékszakáll-birodalom,
sivító, zúgó szél a hegyen.

Egyedül van birodalmában,
mindig egyedül, csak maga,
senki nem várja a szobában,
s asztala mellett is társa önmaga.
Az asszonyok a titkos szobákban?
Vajon velük ott mi lehet?
Élnek, vagy halnak a magányban?
Tőlük sosem jön üzenet
Kékszakáll egyedül, magában.
„Mondd meg, mondd, mert szeretlek.”

Zebegényi kertben

1) A nyári kemencében kisült már az ősz,
barna kéreg ropog a talpam alatt.

Tegnap már hervadt rezeda illatot
hozott magával a fáradt alkonyat.
Falrepedésben bujdokol a pók,
a nap felé száll a nagy szarvasbogár,
végre elmúlt ez a rozsdás vas szagú,
keserves szülésbe beleizzadt nyár.
Nem várok semmit a lepergő napoktól,
mindegy, hogy hoznak, visznek valamit;
a kerti padon ülve szemlélődöm,
cserjék árnyékában a halál lapít.

2)

Kék pendelyében megborzong a reggel,
érzi, hajában hűs szellő motoz.
Felnevet, mikor kinyújtott kezébe
a lucról behull egy szép toboz.
Kacagása ébreszti a kertét.
Felébred fészken a cinke, a csíz.
A konyhában már gőzölög a kávé,
melegszik csendben a mosdóvíz.

3)

Szőlőt szemezget szeretőm,
hűs héja hasad gyöngyfogától,
és édes, bíbor leve csurran.
Boldognak kéne lenni mától.
Örömmel fogadván a hajnalt,
kávét főzni, kenni a zsemlet,
s ha az ágyba visszahív az alt,
feledni, hogy közelg a nemlét.

4)

A nyári kemencében kisült már az ősz.
Barna cipóhéja talpam alatt roppan.
Életem előttem hever dararabokban.
Véled majd újból összerakom.

Bodó Csiba Gizella
Miről szólok?

Ha számotokra már nem létezem,
Ha szívetek egy kicsiny sarkában nem kuporgok,
Akkor miről szólok?

Ha hajnali ébresztésre nem kértek,
kávét nem kell vinnem a vekker szóhoz,
Akkor miről szólok?

Ha vajás kenyeret nem kell kennem,

Visszhangzik a gondolatában,
amire soha nincs felelet.
A türelmetlen asszonyhit
nem bírja a lelket kitárni.
„Mind ilyen? Te is Judit?
Tudtalak volna szeretni, imádni”.
„Mondd, mert szeretlek,
nyiss ajtót, mert szeretsz”.
Lelki játékok hova vezetnek?
„Már nem akarlak. Te is mehetsz”.

Él egyedül, magában
szobáiban a komor várnak.
Mebékél az örökös magányban?
Van érzés, asszony akit várhat?

vacsorát nem teríték sóhoz,
Akkor miről szólok?

Ha köröttem sorra elköszöntek,
S nem kell sietnem aggódókhoz,
Akkor miről szólok?

Ha jó szóval sem kell, hogy szolgáljak,
Mondandóm senkihez nem íródott,
Akkor miről szólok?

Ha kérdéseimre nem feleltek,
S nem tudjátok, hogy értetek halódok,
Akkor miről szólok?

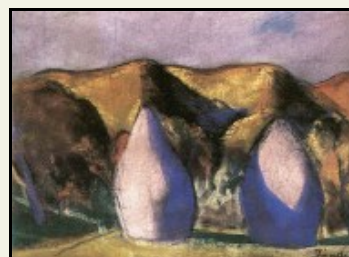
Barátaim!

a vendég

Jándi Dávid
festőművész

Következő oldal>>>

...

nyitó oldal
impreszum
beküldési feltételek
kötség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Bárdos László: Távoli ritmus
Juhász Ferenc:
A jegenyék hajnala
Ketykó István:
Azok a régi éjszakák...
Koosán Ildikó:
A tiszta lap regénye
Köves József: A szobor előtt
Lehoczki Károly: Dara-idő
Németh Tibor: Felélt élet
Rózsa András: csillan az ősz
T. Ágoston László: Győztesek

2. oldal

próza, versek

Bányai Tamás:
Salinger Kukutyinban
Baranyi Ferenc:
A munkanélküli balladája
Bittner János: Tél
Bodó Csiba Gizella:
Szeretet-szolgálat
Czégény Nagy Erzsébet:
Terhes a földnek méhe
Fetykó Judit: Havazás otthon
Forgács László:
Az Úr a lépcsőforulóban
G. Ferenczy Hanna:
Fehér éjszaka
Kajuk Gyula:
Novemberi alkony
Kaskötő István:
Honorárium helyett
Költő Nagy Imre:
Benépesült az őszi ég
Lelkes Miklós: A téli erdő
Mester Györgyi: Párna csata
Nógrádi Gábor:
Tőled, hozzád...
Ódor György: Most, vagy soha
Peter Erika:

Köves József
A szobor előtt

Búcsúzom, Attila.
Kalappal kezeden
ülsz a lépcsőn s nézed
milyen új végzet
hullámszik a Dunán
annyi sok rossz után.
Szomorú arcodnak
új törvényt alkotnak
e nincsen-háza házban
beteges, örült lázban.
S lám, már téged
is félretennének.
Hát megint ilyen
lett minden, büntetlen,
mint mikor ott maradtál
a hideg síneken -
(mielőtt megszülettem).

Tudod-e, költő,
hogy itt az élet
ismét semmivé lett,
így ül szíved az ágán.
Mi megfizettük drágán
a hitünket az okos gyülekezetben
és álmodban: a rendben.
Mert a szabadság-szüllötte
rend torzszüllött e
vidéken, ahol gabona
helyett ma ósdi babona
terem és a leánysírás
bája után rovásírás
a módi, s helyetted ma már
a wassalberti dagály...
mint a szennyes ár,
közénk hatolt az új méreg,
s mint a fán, a kéreg
kis odvain az ártó gomba
szétrobban, mint a bomba,

Könyvajánló

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Szamadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenádnak
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenzs
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Decemberi képeslap
Pethes Mária:
Valahol Magyarországon
Sárközi László: Élj a mának!
Varga Tibor: Haldokló csillag
Végh Sándor: Búcsú
Zsidov Magdolna:
Nyolcadik utas: A halál.

3. oldal
elfeledettek

Lukács László
versek

4. oldal
klasszikusaink

Kosztolányi Dezső
versek, próza

5. oldal
gondolatok

Csernok Attila
Szégyen.

beépül termésbe, virágba,
jaj, szobor, rút a világ ma,
hol már téged
is félretennének.

Hamis próféták hirdetik:
más lesz, mint eddig,
közénk verődik az éles ék, és
nem magyar már, aki békés,
aki zsidó, s aki cigány,
de él a módos zsidó
s övé a törvény,

míg majd egy örvény

nem húzza mélybe,
s akkor e szegélybe
visszatérsz te végre.
Nem búcsúzom, komor,
szomorú arcú szobor.
múljon el keserűség, bánat:
tudom, egyszer majd végleg

megleled hazádat.

A költő halálának 74. évfordulójára.
December 3.

"A Kossuth tér 1944 előtti állapotának visszaállítására egymilliárd forintot fordító kormány ki akarja dobni József Attila szobrát a Parlament mellől. A terv szerint a térre visszahoznák a **Horthy-korszak** emlékműveit, minden másnak mennie kell."

Újsághír.

Aghegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió
Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétáthar
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T. Agoston László
Váradi József

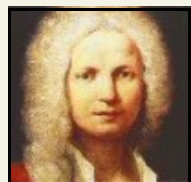

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
DEMOKRATIKUS KOALÍCIÓ
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archívuma
Kapcsolat
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

Megjelent
KAMARÁS KLÁRA
UTAK ÉS ÉVEK
című regénye.
infó itt.

Vivaldi

Hegedű verseny, F moll.
Négy évszak. Tél.

Academy of St. Martin In the Fields.
John Contable vezényel.
Joshua Bell hegedű.

Koosán Ildikó
A tiszta lap regénye

Olyan ez, mintha írásjelt, szabályt
- a kerékkötőket- kupacba rakva,
tanulnánk írni kockás, tiszta lapra,
vagy vonalásra

témát a sor közt keresve,
mintha mágikus, titkos erő lesne,
ki onnan kilép, alakot formál a teste,
kiteljesülve egyre színesedne,
s el nem vetél. Szó szóval
karöltve lépked vonalon belül,
felül, úzve, szeretve, sejtetni engedí,
forrong a lélek,
a szárnya-nélküli gondolat mása,
kítáru, felnő,
ösvényt kutat, rést, kiutat, íráson,
időkön túl, a nagyvilágba.

Templomi harangszó sejlik fel akkor,
távoli évek litániája,
csokorba gyűjtött fények nyugalma,
terített asztal, kosárnyi édes alma...

Csak ez a csend, a csend ne lenne,
meg ez az úttalan kóborlás a csendbe'.
Maradna fény a házfalon,
zsivaj a kertben, domboldalon,
levesbe hús, láng a szenvedélyben,
csak ne az élet megélesült hiánya
percegne folyton, akár a szú a fába'
ahol mi,- minként legyet a fecske
körözve könnyedén bekap, vagy
imádkozó sáska nyel el mind örökre,-
egyhelyben toporgunk végtelen körökbe,
mert gúzsba köt a féktelen szabadság,
a szétfröccsenő diszharmónia...
s mert aki betűt vet, ezt meg kell írnia!

Ketykó István
Azok a régi éjszakák...

Minden csepp izzadtságom;
örömöm, bánatom, sóhajom, imádságom
rátok emlékeztet, régi éjszakák,
mikor kalászos nyárban,

Németh Tibor
Felélt élet

viszi a perceit mögöttem,
visszafelé megy, én pedig el innen,
a gyűrött bőru utcák visongásából,
az embermocsok napok
őszi szennyeséből,
a csendverte éjszakák várakozásába.

El innen, hol nincs már kapaszkodója
a hulló levélnek.
Szárnyszegett virágok, mint denevérek lógnak,
fejfel a kóka földnek,
megfagyott harmatcsepp fakó színeket csókol,
s a szél is haldokló fűcsomóval sepreget.

El innen, még lehet,
örök telek esendőbb tavaszához szokott,
nyármeleg bujaság,
csiricsárészoknyás cigányszerelmébe.

El gyorsan, el, messze,
mert ablakkeretbe festett világom
redőnye lesüllyedt,
s mint itatószívja tőlem a fényt.
Megdermedt ujjaim már úgysem ismerik fel
a billentyűt váró, árva kisbetűt.

El hozzád... vagy tovább...
Mert nem mehetek oda,
hol csobogó vizek városa vár,
s átölel a Duna,
hol tévelygő sirályok sikongó hangja hív.

Nem megyek többé már a lagúnák fényt hintő,
halk locsogásához,
s a térdig vízben álló paloták lábához
szemem már nem simul.
Velence emléke gondolákban lapul.

Nem hív a zord Alpok vadvízének habja,
s az árral libegő pisztrángjai tánca.
Itt hagyott, mi kedves volt,
s az élet jéghideg lett,
meleg kezedre vágyom,
... mert minden didereg.

A hír tragikus, mindannyiunkat szomorúsággal tölt
el, gyógyíthatatlan betegség következtében,
Tibor elveszítette a szemvilágát.

vagy dühöngő télben
hosszú verseket írtam, bár fáztam
eleget a rezsó fűtötte bakterházban
a forróságban pedig mindig sörre vágytam...
Most érzem csak hiányát a gyalogutaknak;
az öreg gőzösöknek, a tisztelgő sorompó rudaknak -
valami visszajár bennem...
holt lelkeként bolyongnak szememben
a csitri falusi lányok ,
de elszáradtak már a rózsák a lépcsőn
ritkultak a borozások.
Azok a régi éjszakák...
Valami hiányzik belőlem
és kimondhatatlanul fáj egy álom:
gázolok térdig érő pipacs-tengerben
futok egy nem létező vonat után...
egy vonalbejáró sem jön velem szemben,
hogymint kulacsából megkínáljon...

T. Ágoston László
Győztesek

Bíró tanár urat, a magyar - történelem szakos középiskolai tanárt és Tónit, az építési vállalkozót a pszichiátriai klinikán hozta össze a sors. Két hétig egy kórteremben feküdtek. A tanárt az elbocsátást követő pánik, a vállalkozót a csőd utáni agyvérzés parancsolta a gyógyintézet falai közé. Mindketten szorgalmasan szedték a pirulákat, túrték a naponta beljük döfött infúziós tű szúrását, és abban reménykedtek, hogy majd csak történik valami. Valami, ami feloldja ezt a bennük dúló átkozott feszültséget.

Reményeik lassacskán valóra is váltak. A tanárnak csillapodni kezdtek a gyomorpanaszai, az első hét végén már arra is képes volt, hogy önállóan buszra szálljon, sőt még a metró mozgólépcsőjére is fel tudott lépni éremlyegés nélkül. A vállalkozó, aki csak szerényen iparosnak titulálta magát, fokozottan visszanyerte az emlékezetét, és azzal szórakoztatta a tanárt, hogy elmesélte neki, ami eszébe jutott.

tovább>>>

Bárdos László
Távoli ritmus

Már-már elhiszem magamnak,
minden második napon
föltámadok.

Bukás, csontig fagylaló utóérzés,
de nyomában

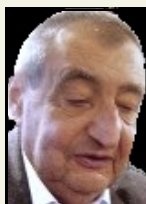
Lehoczki Károly
Dara-idő

A hóval együtt érkezett a hó,
kölletlen hullva, fakón, gyéren.
Csak, mint a versben, ha összevissza
kalimpál a szó, nézi a mester,
- hogy jön ez ide?
Legyint megszokhatatlan szemüvegében,
keserűn bambul a félig lucskosba
és megkopott, egymástól elvadult szerveire.
Lapátolnak a közmunkások,
lassan, hanyagul, ahogyan esik.
Világító-mellényes varjak csapatban,
mégis, külön-külön, magában lopja
az időt az ingyen ebédig mindegyik,
meg-megbámulva a fiatal nőt,
sál, kabát, bőrcsizma, mobiltelefon,
csacsog, összevetet egy messzi valakivel,
s ahogy elmegy, mintha már a
konjunktúra melege kavarogna lépteiben,
behuppan apró lába nyomán a hó
a frissen hintett járdán.
Nagy, réveteg ábránd a múlt,
nyűtt, emlékkerhes felhő,
amelyből a jelen dara-idő perreg.
Közömbösen nyújtózkodik a város felett.
A nyomokat ellepi, ami lehullt, aztán
a söprű, a lapát azt is letúrja.
A mester leveszi szemüvegét, megtörölgeti,
- nocsak, nocsak!
Hová is kavarodtak a szavak?
S mint aki túl mélyen tekintett a kútba
hátrahőköl vaksin kémlelni az eget,
a világot újból sötéttel, fehérrel borító
komor felleget.

Juhász Ferenc
A JEGENYÉK HAJNALA

Feketerigó a jegenyén,
a lángját-vedlő jegenyén,
a zöld csipkeláng oszlopon.
Meghalsz? Meghalok. Már tudom.

Rózsa András
csillan az ősz

sorakozik a kezdet.

Fejből, habokból, levegőből
pattan elő, sejlik elő
minden szeme, morzsája, légiója.

Most még a készülétek
rendbe állnak, egymáshoz feszülnek,
szív-zsibongásig tolulnak.

Majd a végén
értenek a szóból. Szétzilálva.
Újrakezdésük, e távoli ritmus
fulladozva kiejtett ígéret.

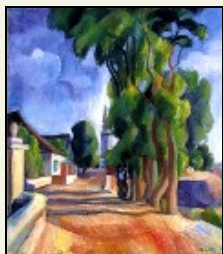
csillan az ősz
ezüst szál a hajban
mustízű délutánok
dönögnek szakadatlan

bódul darázs
álmos kertek felett
szárnyára imbolygó nap
vetít rőt kereszteteket

alvad a lét
elolmosul szemünk
osonó alkonyokkor
sorra megfeszítettünk

a vendég

Kmetty János
festőművész

Következő oldal>>>

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
költéség hozzájárulás
kapcsolat

Tartalom

1. oldal

próza, versek

Baka István:
Jövendülés egy térről
Baranyi Ferenc:
Csorbító évszak fenyeget
Fetykó Judit:
...a nagyjézuska leesett,
Gligorics Teru: ...tán, mégis ruha
teszi az embert?
Kafka Margit: Himnusz
Kajuk Gyula: Tüdőgyulladás
Kamarás Klára:
November végén
Koosán Ildikó: Enyém e táj
Lehoczki Károly: Fehérben
Lelkes Miklós: Hegyibeszéd
Ódor György: Ebéd
Sárközi László: Jajszó
Végh Sándor: Hajnal

2. oldal

próza, versek

Andrassew Iván:
Ördögtisza vidék
Bányai Tamás: Helyzetjelentés
Bárdos László:
Téma és kacskaringók
Bittner János: Születésnapra
Bodó Csiba Gizella:
Levett cipővel...
G. Ferenczy Hanna: Kikötő
Juhász Ferenc:
A mindenség szerelme
Ketykó István:
Fohász álmatlanságkor
Németh Tibor: Peti fiának
Péter Erika:
Karácsony nélküled
Pethes Mária: Kokárdaének
Rózsa András: labdavers
Szabó Aida: Fohász
Uhrman Iván: Kitérni kéne

Lelkes Miklós Hegyibeszéd

A Hegy: távolság, ezért szólok innen, -
itt nincs ki becsületnek csendet intsen.
Saját életem halott végét látom, -
Élet-jövőről csupán látomásom.
Jó nincs közel, - de látható, ha Lépték,
mérőszalag tovább futó merészség:
évezredek, századok nem hiába
múltak, akkor sem, ha embernyáj kába
a sok csalástól, össze-vissza hittől,
Érdek-erőszak hozta istenektől,
csőlátástól, mely csak fosztó kezeknek,
s dördülő ágyúk honához vezethet.
Mit tett az ország (világ), - no és mit nem?
Szemünkbe néző Igazság: az Isten,
s nem isten az (kisbetűvel sem írtan!),
kinél bajokra nincs, vagy hamis ír van.
Ma győztes lehet bibliás badarság, -
a Szent Bibliát holnapok bevallják.
Ma, lehet, nincs még ott lemondó szívben:
aljas szolgálakat tart csak bűnös isten,
olyat, úgy tesz, hasznáért, mintha hinne, -
vagy ostobát, ki kész lakáj-igenre.
Egy Ninivévé vált világ és ország,
óceán túlról áttáncol bolondság,
pestises erkölcs, tobzódnak a termek,
dúsgazdag bálók szegényre lehelnek...

Költő, ki egykor voltál, gyáván bátor!
Bűzlik a Föld sok néma cinkosától,
s hangosaitól szégyen múltú Rosssznak,
s Égig kinyúló lenyúlások lopnak,
úgy, mint valaha. Ó, világörökség,
nagy túlélő: szemforgató ökörség,
zabáló gépek, éhen vesző népek,
szenny, amit tűzvész egy percre eléget,
de újratermik körforgás-hatalmak,
orv-török, és igazak belehalnak!

Költő, tünődöm: ki az, aki látja,
hogyan elégtelen ma „Jónás imája”?!
Ám új, más ima, nincs még földön-égen,
s be sem várhatja bús hegyibeszédem.
Lesz más ima! S a szívig erő tettek
lesznek, s hullása lator isteneknek,

Könyvajánló

A
MERCATOR STÚDIÓ
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Az ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodj utján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenáda
Pápay Aranka: Örvények felett
Váradi József:
A próbára tett táltos

A MEK-ről letölthető művek

Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Recenziók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Ajánlott Honlapok

Ághegy
Baka István Alapítvány
Baráth Judith Stúdió

3. oldal
elfeledettek

Váci Mihály
versek

4. oldal
klasszikusaink

Reviczky Gyula
versek

5. oldal
gondolatok

Csiba András
Felnőtté válás

J. N. HUMMEL
Trumpet concerto.

Norwegian Chamber Orchestra.
Tine Thing Helseth, trumpet.

akkor is, ha az Idő hamar álmos,
s visszasiet bódító vánkosaéhoz.
Mindegy neki, hogy Jónás, - vagy akárki.
Kihunytt tűznél csendje ekképp szól: - Várni!
E szó azt is jelenti: majd felébred
Csillagistene Szépségpiros Fénynek.
Ő már tudja: a Születés hiába
számít királyok jóindulatára,
s oly pásztorokra, bégetést terelnek,
s ma itt, - holnap ott, útján érdekeknek,
tájon, ahol döglődő áru árval,
s nyomorult Júdás másikat elárul.

Születés! Csillag! Mikor hozhat enyhét
léted, fényed, - bármiképp is neveznek?
Nem a név fontos. Tartalma, megáldó, -
de csak Jót. Rosszra szigorral parázsló.
Szeretet? Jó, ha csupán jót szeret, de –
ki rosszul szeret: segít bűnösebbre
átfordítani tájakat, világot..

Élet-jövő, légy szép Csillaggal áldott!

(2011)

EI a kezekkel!

Ehess, ihass, ölelhess, alhass!
A mindenséggel mérd magad!
Sziszegve se szolgálók aljas,
nyomorító hatalmakat.

Barátok Verslista
Canadahun
Erdélyt Járók
Ezredvég
Fullexta
Galamus-Csoport
Hetedhétáthar
Irodalmi Rádió
Klubháló
Kristály
Magyar Elektronikus Könyvtár
Napkönyv Antikvárium
Papiruszportál
Vadalma

Munkatársaink Honlapjai

Andrasew Iván
Balázs Gyula
Csiki András
Csontos Márta
Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Petőcz András
Péter Erika
T.Agoston László
Váradi József

Naplók, jegyzetek.
(blog)

Andai György
Andrasew Iván
Antagon
Bölcs Pu-Pu
DEMOKRATIKUS KOALÍCIÓ
Egy demokrata hangja
Gondolkodók archivuma
Kapcsolat
Kaskötő... korlátlanul.
Kerekes Tamás
Tóta W. Árpád

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kamarás Klára
November végén

Sárközi László
Jajszó

Idén már négyszáz, s bizony nem dalolva,
nem lángsírba, de fogvacogva, sírva...

...nem kell szögesdrót,
sem kapura tábla,
hogy a munka a szabadságnak ára.
Elég egy rendelet,
és meglehet,
mire a világ felneszezh,
már itt a tél,
s szabaddá tesz
minden hajléktalan szegényt
a fagy, a jég.
Elég!

A kukáktól is elzavarják
az éhezőt, hogy rend legyen
a közeledő ünnepen.

Ha a rend őrre áll a posztra,
majd tiszta lesz a pesti utca,
de a hóban sok apró lábnyom:
patkányok dőzsölnek kukákon...

Aludj, aludj, szép gyermekem.
Valahol csillog még a fény?
Fenyő, karácsony... "Csendes éj".
Jászlában hal meg a remény.

Baranyi Ferenc
CSORBÍTÓ ÉVSZAK FENYEGET

Janzer Frigyesnek

Csak büszkeségre van okod:
a kő, a bronz már engedelmes
szolgád, hogy mindent megteremthess,
mit az Isten megálmodott.

A mindenség a műhelyed,
meteorok fenték a vésőd,
akkor se léssz bajban, ha később
csorbító évszak fenyeget.

Árpád vezér, Csokonai,
Széchenyi, Nagy-Balogh, Lukács György
s Dante, aki a poklon áttört -
mind konokságod hirdeti,

mert képtelen vagy tétlenül
bámulni, hogy a trónja-fosztott
észt pénztől ittasult bolondok
kergetik az asztal körül.

(vers a versben)
Diósi Ágnesnek

És kitalálom új, saját kis világom;
gyűlöltem... s nem győzhettem le a véretem:
szíven mart a szegyen. Most hát ki kiáltom!:

Fekete szemem könny, mint sötét hold ragyog
mert cigány vagyok, mert magyar vagyok
mert két kardot hordok és emberléptemet
végzetem vezérli, míg porrá hamvadok.

Bárhol e világon a MÁS: baja tenger;
titkon, fű alatt ősi állatvályak
sértik méltóságát s dőfik villa-szemmel!

Cseppenként szívárogh erőm, csak kis álmok
tartanak meg, a pengék húsba vájnak;
hazám idegen, nyesné vezna szárnyam:
szabad akarat s vágy; élni mint sirályok.

Kajuk Gyula
Tüdőgyulladás

Szikrát fogott az ágy
csütörtök délben
itt a télben,
és lángra lobbant,
mint mikor a háborúban
gyújtóbomba robbant;
és tűz emésztette el
azt a régi-régi házat,
hogy nem maradt nyomán
csak üszök, hamu
és bánatos alázat;

de most a láng
belülről csapott fel,
testem volt a fészek,
belázasodtam; s mint
a részeg tengerészek
dülöngélve, imbolyogva
vízért mentem volna...
de már nem tudtam, hova
vezetnek tétova
lépteim;

visszazuhantam
a lángok közé,
hagytam, hadd emésszen
az a tébolyult lángtenger
végleg és egészen;

ám Tél Vezér zsoldosa,
a jégdárdájú szél
ablakom szárnyát

A vésőd: fegyver. Ne feledd.
Tehetség, tisztesség a pajzsod.
Csak győzelmet szabad aratnod -
kudarcról már szó sem lehet.

Gligorics Teru
...tán, mégis ruha teszi az embert?

Nem tudom melyik pillanatban öregedtem meg. Tegnap reggel még térdig ért a nadrágom, s kint játszottam az istálló mögött a Várady gyerekekkel. Egy szerencsétlen fecske fészket biggyesztett az eresz alá, azt birizgáltuk, és puttyogtattuk a meztelen kismadarakat, mintha azok csak a mi szórakoztatásunkra keltek volna ki a tojásból. Mai napig sajog a helye a fenekemen, már nem a madárnak, hanem a verésnek, amit kaptam érte. Azután jött egy néhány naplemente, egy pár azóta ködbe burkolódott karácsony, néhány kikelet, mintha egymás árnyékát követték volna. Egy reggel borotválkozás közben vettem észre, hogy né, szinte ősz a szakállam! Közélebb nyomtam a fejem a tükörhöz, s hát a fejem búbja meg a tükör farkaszemet néztek egymással. Mert lézengett ugyan még egy néhány fehér árvalányhajféle a fejem tetején, de olyan össze-vissza, hogy sosem találtak volna egymásra a hajkefe segítségével nélkül. Hogy a többi mikor hullott ki, vagy hova, fogalmam sincs.

tovább>>>

Koosán Ildikó
Enyém e táj

Vagyok hegy, hűs völgyek alján
rohanó patak,
vagyok kő, harmattól könnyező
mohaáradat,
vagyok lanka, ezer-szín rét, s mert
bűn amit hiszek,
vagyok fenyő, hófödte bérc
fényszikrás íriszed,
vagyok iramló villámfércben
lézerek foka,
vagyok kifeslett égi kékben
az önzés indoka,
vagyok túske, bogáncs, elárult
ezredéved,
vagyok hiányod végső dalnoka,
vagyok, ha kéred...

belökte hirtelen;
így érkezett a tűzhalál
alól felmentés,
váratlan kegyelem;
forró leheletem
jéggé dermedt legott,
és most fagyott
testem felett
halotti dalt játszik
a jégcsapok xilofonja
és egy bús fagott.

Baka István
Jövendölés egy télről

1948-1995

*Fekete ágakra telepszik
a hó - csikos fegyencruhát
kapnak majd a kopaszra nyírt,
felemelt karu fák.*

*Ez lesz az erdő. De a réten
ököllé fagy a rög, s az égbé
varjakat hajigál a kínok
s dühök vad feketesége.*

Lehoczki Károly
Fehérben

Hull a hó a mosdatlan világra,
a régi rend reményfehérbe vált.
Egy vén kukás hanyatt veti magát,
a kórházban főtt vacsora várja.

Hull a hó, csak hull, hull, hull, semmi más.
Kéményekből páráll némi élet
s hol szeszt okádott a léha részeg
kásás fekély a barna olvadás.

Hull a hó, a város összegörnyed,
mint zárt világ, kering a szürke nép,
hogy rejtegetve tegnapi hevét
gallérből kémlelje a földet.

Hull a hó, nagy, fakó kincstári pléd
terül fájra, élvre, nyítt szemfödő.
Nézd! - halottfehérben jár az idő!
Pajtás, félsz? Odatelepszem melléd.

Véghe Sándor
Hajnal

(Részlet)

Hideg tél zörget ablakot,
vattába burkolt árnyékvilág.
Álmosan úszik elő a reggel,
szürkéből lassan világosra vált.

Didereg az öreg mozdony is,
majd dühödten vált irányt.
Belezakaton az idegen világba,
átrepíti tegnapi utasát.

Viselkedések nyúlnak el székeken,
a havas táj is csak integet.
Reményből indultam fény felé,
tengermély óceán tolult elém.

Homályból vett erő hiteget,
karjában ringat észérveket,
de minnek zötykölődik ridegen,
elhagyott állomásokon át?

A csend szava szólít eléd.
Vetkezd le végleg vétkeidet.
Kalamárisom immár vörösre vált,
tapasztalt sebeim gyógyulnak már.

Fetykó Judit
...a nagyjézuska leesett,

...a házban, vagyis a ház legnagyobb helyiségében, ami egyszerre volt konyha, ebédlő, és nappali szoba, meg esténként hálószoba is (a népes család nem fért el a két szobában, az első-házban, vagyis az utcai szobában meg a nagypapa aludt egyedül...), az asztalon állt a nagyméretű petróleumlámpa, az asztal felett meg a házam-ékességének nevezett másik lámpa világított, abban is egy százas jelzésű petrós-lámpa állt... az egész faluban nem volt villany (csak a grófnál, a kastélyban világítottak elektromos árammal), 1929 decemberét mutatta a naptár... Kint friss hó esett, a férfiak el is separték, hogy az ünnep beköszöntével, meg míg el nem indul az újabb havazás, legyen rendben az udvar. Már túl voltak az állatok etetésén, az esti fejésen, hiszen ünnepkor sem maradhat el, aminek meg kell lennie...

tovább>>>

Kaffka Margit
HIMNUSZ

1880-1918

*Ím harsonaszóval riad a reggel,
- Szúzi, gyönyörű dalia ő,
Harchercege, jó sugárseregekkel,
Hullámkék palástján fény a redő,
Ránknevet tág arany szemekkel...
Ó, áldott, áldott!
Újnak mutatja a világot.*

*Jöjj távoli balzsamokkal,
Jöjj, dús, rakott kosarakkal,
Szép hajóid túlköelve öntsék
A szigetek aranygyümölcsét!
Te vagy a gazdag bárkás!
Te vagy az üde kiáltás!
- Itt egy megsarcolt, inséges város,
Minden utcája romos, halálos.*

*Hős istenkakas, sugártarajas!
Kiáltsd fel szívem sok zezzugos házát,
Verd dobra, mi bennem multas, avas,
Csináljunk egyszer még tabula rasát!
- Mosd ki a hullákat friss tengerárral,
Temessek tegnapot únt kegyelettel,
Tanuljak repdesni növendék-szárnnyal,
Utólszor, egyetlenegyszer!...
Ó, gyermeki reggel! ó isteni reggel!*

1913

Ódor György
Ebéd

Ha megérkezem,
nekem nem lesz kulcsom
semmiféle égi ajtóhoz,
hiába áll a díszes bútor,
kabátom vissza, a földre dobom,
mint egy véres talpú fakír,
szállongó angyalkák közt lépkedek,
de borsószemek illata hív,
mert viszem magammal szép kezed,
amivel örökkön-örökké merítéd
tányéromba a gőzölgő mennyei levest.

Baráth Judith
festőművész

Kérjük, látogassa a művész honlapját. [Katt itt.](#)